

14th February 1955]

* **SRI M. KALYANASUNDARAM** :—“ இந்த ஒத்திவைப்புப் பிரேரணையை வற்புறுத்தவேண்டாம் என்றுதான் நான் நினைத்திருந்தேன். ஆனால், மந்திரி அவர்களுடைய பதில் திருப்திகரமாக இல்லை. இருந்த போதிலும் இப்பிரேரணையை வற்புறுத்துவதன் மூலம் தங்களுக்கு ஒரு சங்கடமான நிலைமையை உண்டாக்க வேண்டாமென்று நினைக்கிறேன்.”

MR. SPEAKER :—“ நீங்கள் இந்த ஒத்திவைப்புப் பிரேரணையை வற்புறுத்துவதினால் எனக்கொன்றும் சங்கடம் கிடையாது. எனக்காக நீங்கள் ஒன்றும் செய்யவேண்டாம். நீங்கள் இப்பிரேரணையை வற்புறுத்துகிறீர்களா ? ”

* **SRI M. KALYANASUNDARAM** :—“ கனம் மந்திரி அவர்கள் ‘இது விஷயத்தைப்பற்றி விசாரிக்கிறேன்’ என்று ஒரு வார்த்தை பதில் சொல்லியிருந்தால் திருப்திகரமாக இருந்திருக்கும். அதற்குப் பதிலாக நாங்கள் இந்தப் புகாரைக் கொண்டுவந்ததே தவறு என்ற முறையில் மந்திரி அவர்கள் கற்பனை செய்துகொண்டு பேசியிருக்கிறார். இருந்தாலும் இப்பிரேரணையை நாங்கள் வற்புறுத்தவில்லை.”

III.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS INDEBTED AGRICULTURISTS (REPAYMENT OF DEBTS) BILL, 1955.

MR. SPEAKER :—“ Let us now go to the next item on the agenda, namely, the Madras Indebted Agriculturists (Repayment of Debts) Bill, 1955. Shall we allow one day for discussing this Bill? ”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Sir, in view of the fact that we are referring this Bill to a Joint Select Committee, a shorter discussion will do but considering the requests made by very many hon. Members, I have agreed that the whole of today be allotted for this Bill. It should be finished to-day.”

* **SRI M. KALYANASUNDARAM** :—“ Sir, one full day will not be sufficient, especially, in view of the fact that the Joint Select Committee will have to sit and hurry through the whole proceedings as the Bill has to be passed before the 28th February 1955. Therefore a discussion for two days at this stage on the Bill will be more useful to the Select Committee. I therefore suggest that at least two days may be allotted for this Bill or at least half-a-day to-morrow may be allotted. Of course, I can anticipate what the Hon. the Leader of the House will say, namely, that the Bill will have to be placed before the Council for getting their approval to the setting up of a Joint Select Committee. That is why I have suggested that half-a-day may be allotted to-morrow.”

* **SRI S. SWAYAMPRAKASAM** :—“ Sir, the Leader of the House says that simply because the Bill is to be referred to a Joint Select Committee we need not have a discussion. I do not agree with it. If a particular Bill is to go before a Select Committee, it is always better to have a discussion on it so as to enable the Members serving on the Select Committee to see on what lines the House desires to make improvements or amendments or alterations. If we want to have a full discussion, as the hon. Member

[Sri S. Swayamprakasam] [14th February 1955]

Sri M. Kalyanasundaram suggested half a day more will be enough so that the hon. Members who want to take part in the discussion can speak out their minds. Let us have a full discussion on the matter."

12-20
P.M.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" Sir, it will not be correct to say that the Select Committee will hurry through this matter. As a matter of fact, my intention is that the Select Committee should consider this Bill fully and give its entire attention to this Bill. If that is to be done, the Select Committee should be constituted as early as possible and that can be done only if we finish discussion here by to-day. For, we are proposing to have a Joint Select Committee and therefore, the concurrence of the Council also should be obtained and that should be done tomorrow. That is why I am pressing for one day discussion only here. Therefore, I would request the hon. Member to agree to finish discussion on this Motion to-day itself, so that the Joint Select Committee may be constituted by tomorrow and we may sit as early as possible to consider the provisions of the Bill."

SRI M. KALYANASUNDARAM :—" Sir, to-day there is a one hour debate in the evening."

MR. SPEAKER :—" Yes, we are having the one-hour debate this evening between 5 p.m. and 6 p.m. Notice of it has already been circulated."

SRI M. KALYANASUNDARAM :—" I do not see it on my table, Sir."

(A copy of the notice was furnished to the hon. Member.)

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—" Sir, I beg to introduce the Madras Indebted Agriculturists (Repayment of Debts) Bill ^a, 1955, and move—

'That the concurrence of the Legislative Council be obtained for setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 24 members (16 members of the Assembly and 8 members of the Council) to consider the Madras Indebted Agriculturists (Repayment of Debts) Bill, 1955, and that the following members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee.'

I shall be furnishing the list of members some time later, Sir.

" Sir, I think this motion does not require a long speech, not even a speech, I should think. But I will just remind hon. Members of the circumstances in which the Act of 1954 was passed and the circumstances in which an extension for about three weeks was taken. It was done in order to bring in a suitable legislation so as to provide for and meet the objections that were advanced when this temporary extension was made.

^a Published in the Fort St. George Gazette, dated 9th February 1955.

14th February 1955] [Sri M. A. Manickavelu]

“ Sir, it was known that after a series of bad seasons, the year 1954 dawned with a pretty prosperous season for the agriculturists and it was thought that if no protection was given to the ryots, the creditors would suddenly swoop down upon the ryots so that they could collect their debts and that would paralyse the ryots and their cultivation business. Therefore, Government thought of bringing in that legislation then. Now, the Act has been in force for a year. The question arose whether to continue it or how to modify that Act—whether to extend it or drop it. Finally, it was thought that a modified sort of legislation would be necessary in order to protect the ryots further. Because, all the pent up force will be immediately down upon the ryots, if suddenly the ryots are left without protection. Government also noticed certain defects in the working of the Act. Therefore, they have come forward with this piece of legislation wherein those defects in the 1954 Act are sought to be removed.

“ In the first place, Sir, the term ‘ agriculturist ’ is now defined in a restricted sense. In the original Act, it was too wide and many persons who were not entitled to or who were not expected to take advantage of that Act have taken advantage of it and it has worked some hardship on the creditors and others. So, Government have now given this concession only to those of the ryots who really deserve such protection. Another provision is that if the debt, I mean the outstanding interest and one-eighth of the principal is paid within three months from the commencement of this Act, that is, from 1st March to 1st June, no suit could be filed. So, provision is made for a payment to be made upon the creditor asking the debtor to pay and if the latter pays the stipulated amount, that is, accrued arrears of interest and one-eighth of the principal, then the creditor cannot proceed in a Court. If in spite of that he proceeds to the Court and files a suit, he will not be entitled to costs. Therefore, the ryot is protected in that respect also.

“ Then, for the balance of the debt, provision is made that it could be paid in easy instalments within three years and thus, enough time is also given. Therefore, I think this must be a very reasonable arrangement by which both the debtor and the creditor are looked after properly so that there will be no upsetting of the rural credit system.

“ Since this Bill is to be referred to a Joint Select Committee I should hope that hon. Members would restrict their remarks to the clauses of the Bill and offer valuable suggestions and not wander very widely. We have a sort of frame-work, within which we have to move and if hon. Members offer suggestions, the Government will certainly carefully look into them. I, therefore, request them to so restrict their remarks as to see that the discussion is over even before this evening. Some hon. Members asked for two days: I wonder at it. Anyway, they have agreed to finish the discussion

[Sri M. A. Manickavelu] [14th February 1955]

to-day and they can do so if they have a will and yet they can offer all the remarks they want to put forth. We can even finish within 3 o'clock and I will be very grateful to them if they do so. Only it requires a little painstaking to be short. Even in writing *precis*-writing is difficult and lengthy writing is easy enough. So also, a long talk is very easy, but to shorten it is very difficult. So, let us carry on the discussion in that way. I hope hon. Members would offer their remarks in that light."

Mr. SPEAKER :—" Motion moved—

' That the concurrence of the Legislative Council be obtained for setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 24 members (16 members of the Assembly and 8 members of the Council) to consider the Madras Indebted Agriculturists (Repayment of Debts) Bill, 1955 and that the following members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee.'

" The names of the members will be furnished afterwards. The motion is before the House for discussion. I allot 10 minutes for each hon. Member. Mr. Kanaran will initiate the debate."

12-30
p.m.

* SRI C. H. KANARAN :—" മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ, സർ, കുറഞ്ഞ സമയം കൊണ്ട് തൃക്കിഷാരടെ കടത്തെ സംബന്ധിച്ച ഒരു നിയമം ഉണ്ടാക്കിയേ മതിയാകൂ എന്നുള്ള നിലയിലാണ് ഈ ബില്ലിന് രൂപമെടുത്തിട്ടുള്ളത്. കടം മടക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച് ഈ ബില്ലിന് ചില വ്യവസ്ഥകൾ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ ഇന്നുള്ള കടങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ശരിയായ ഒരു പരിശോധന നടത്തിയിട്ടാണോ ഈ ബില്ലിന് കൊടുത്തിട്ടുള്ളതെന്ന കാര്യം വളരെ സംശയമാണ്. കടംവാങ്ങാത്ത തൃക്കിഷാർ നമുക്കു രാജ്യത്ത് നന്നേ കുറവുണ്ട്. ഇന്നത്തെ പണമിടപാടിന്റെ സമ്പ്രദായം നോക്കുകയാണെങ്കിൽ വാങ്ങുന്ന തുകയ്ക്കു പ്രമാണം എഴുതുന്നത്. ദുർഭാഗ്യം കാരണം 150 ക.യ്ക്കും 200 ക.യ്ക്കും പ്രമാണം എഴുതിക്കൊടുക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. പണമായിട്ടുള്ള ഇടപാടിൽ മാത്രമല്ല ഇതു് ധാന്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള കടങ്ങളുണ്ട്. അതിന്റെയും സ്വഭാവമിതരണ. വാങ്ങുന്നതിനിർത്തി പ്രമാണത്തിലുണ്ടായിരിക്കും. അതിനെ സംബന്ധിച്ചൊന്നും ശരിയായ ഒരു പരിശോധന നടത്തണമെന്നാണ് ഈ ബില്ലിന് കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്."

(Deputy Speaker in the Chair.)

" കഴിഞ്ഞ സമ്മേളനത്തിൽ ഇക്കാര്യം വാദപ്രതിവാദത്തിന് വന്നപ്പോൾ ഒന്നാമതായിട്ട് കടത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു പരിശോധന നടത്തുകയാണ് വേണ്ടതെന്ന് ആങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. പക്ഷെ അത് ഗവണ്മെന്റ് സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. കടം തിരിച്ചടയ്ക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച് വ്യവസ്ഥചെയ്യുന്ന ഈ ബില്ലിൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ കൊടുക്കേണ്ട കടം എത്രയെന്ന് നിർദ്ദേശിക്കാത്തതുള്ള വ്യവസ്ഥകൾക്കുടി ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. അത് പരിശോധിക്കാനുള്ള അധികാരം കോടനിക്കു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞേയ്ക്കാം. അതുമത്രം പോര. കോടനി പ്രമാണത്തെയാണ് അടിസ്ഥാനമാക്കുക. അതുകൊണ്ട് യഥാർത്ഥകടം എത്രയെന്ന് പരിശോധിക്കുന്നതിന് പ്രത്യേകമായ ചില വ്യവസ്ഥകൾതന്നെ വേണ്ടെന്നാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്."

" വാങ്ങിയിട്ടുള്ള കടവും അതിന്റെ പലിശയും എത്രയായാലും അതു മുഴുവൻ കൊടുക്കണമെന്നാണ് ഈ ബില്ലിൽ പറയുന്നത്. കഴിഞ്ഞ കാലത്ത് ശ്രീ രാജഗോപാലാചാരി കൊടുത്തിരുന്ന ബില്ലിൽ തന്നെയും മുതലിന്റെ ഇരട്ടി പലിശ കൊടുത്തു കഴിഞ്ഞാൽ കടം മുഴുവൻ ഒടു ചെയ്യുമായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിലും ഈ ബില്ലനുസരിച്ച് പലിശ എന്തായാലും ശരി, മുഴുവൻ പലിശയും മുതലും കൊടുക്കണമെന്നാണ് പറയുന്നത്. ഇതു തൃക്കിഷാരനെ രക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ള ഒരു വ്യവസ്ഥയല്ലെന്ന് പറയാതെ തരമില്ല. മുതലിന്റെ ഇരട്ടിയും അതിലധികവും പലി."

14th February 1955] [Sri C. H. Kanaran]

യായിട്ടുള്ള കടക്കാർ ഇന്നുണ്ട്. പലിശരൂപി മുതലിൽപോലും കണക്കാക്കി വെച്ചിട്ടുള്ള കേസുകളും ധാരാളമുണ്ട്. അതെല്ലാം കൊടുത്തു തീക്കാൻ കഴിവില്ല ഇന്ന് കൃഷിക്കാർ ഇല്ല. അതുകൊണ്ട് മുതലും പലിശയുമായിട്ട് അങ്ങേയറ്റം ഇന്നത്തേ കൊടുക്കേണ്ട എന്നൊരു ക്ലിപ്തം ഈ ബില്ലിലുൾപ്പെടുത്തണം.

“ഇത് പറയുന്നതിന് ഒരു പ്രത്യേക കാരണമുണ്ട്. ഇന്ന് കൃഷിക്കാരുടെ നില എന്തെന്ന് പരിശോധിക്കുകയാണെങ്കിൽ അത് മുമ്പ് ഏതു കാലത്തേക്കാളും മോശമാണെന്നു കാണാം. കൃഷിക്കാർ അധികവും കടക്കാരായി വീട്ടാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ കുമ്പസാരമെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയിട്ടാണ് ഈ ബില്ലുതന്നെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളത്. നല്ല കാലത്തുതന്നെ കടക്കാരായി വീട്ടാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ കഴിയുന്ന കൃഷിക്കാർ ഇന്ന് ഉല്പന്നങ്ങളുടെ വില വളരെ താണിരിക്കുന്ന സമയത്ത് കടം മുഴുവൻ കൊടുക്കണമെന്ന് പറഞ്ഞാൽ വിചിരിക്കുകയേയുള്ളൂ. കാലാവസ്ഥ മോശമായതുകൊണ്ട് വിളകുറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഉള്ള വിളയ്ക്കുതന്നെ വിലയും ടിനാപ്രതി ഇടിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ മുഖ വാങ്ങിയിട്ടുള്ള കടമെല്ലാം തിരിച്ചടയ്ക്കണമെന്ന് പറഞ്ഞാൽ കൃഷിക്കാരന് ജീവിക്കാൻപോലും നിവൃത്തിയില്ലാതെ വരും. ഉള്ള ഭൂമി തീർക്കൊടുത്ത് നാടുവിടുകയേ ഗതിയുള്ളൂവെന്നു വരും.

“ഇനി അവധിയെ സംബന്ധിച്ച വ്യവസ്ഥ എന്തെന്ന് പരിശോധിക്കാം. മൂന്നാമത്തെ നിയമം മുഴുവൻ പലിശയും മുതലിന്റെ എട്ടിലൊന്നും കൊടുക്കണമെന്നാണ് പറയുന്നത്. ഇത് കൊടുക്കാൻ കൃഷിക്കാരന് സാധ്യമാണോ എന്ന് ഒന്ന് പരിശോധിക്കേണ്ടതാണ്. കൃഷിക്കാരുടെ കഴിവിനെക്കുറിച്ചു അശേഷം ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ വിധിതം നിയമിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് സ്പഷ്ടമാണ്. നിത്യേനയെന്നാണ് ബുദ്ധിമുട്ട് വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത് മൂന്നു മാസത്തിനകം പലിശയും എട്ടിലൊന്നു മുതലും അടയ്ക്കണം, പിന്നെയുള്ളത് ഭൂമിനകം മൂന്നു വാർഷിക തവണ കളായി കൊടുക്കണം എന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം ഇത്രയും കാലം കടം നിറുത്തി വെച്ചതുകൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും നന്മയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത്രകൂടി ഇല്ലാതാക്കണമെന്നാണ്. അതുകൊണ്ട് തവണയെ സംബന്ധിച്ച വ്യവസ്ഥയിൽ മാറ്റം വരുത്തേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. മൂന്നു മാസത്തിനകം കൊടുക്കണമെന്നുള്ള വ്യവസ്ഥ മാറ്റി അടുത്ത ഡിസംബർമാസത്തിനകം കൊടുത്താൽ മതിയെന്ന വ്യവസ്ഥ സ്വീകരിക്കണം. എട്ടിലൊന്നു ഭാഗം കൊടുക്കണമെന്നു പറയുന്നത് മാറ്റി മുതലും പലിശയുമടക്കമുള്ള സംഖ്യയിൽ പത്തിലൊന്നെങ്കിലുമാക്കണം. കൃഷിക്കാരന് കൊടുക്കാൻ ഉണ്ടാകുന്ന പത്തുണ്ടെന്ന് നാം പ്രത്യേകം പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കടം മടക്കിക്കൊടുക്കുകയേ വേണ്ട എന്നൊന്നും ഞാൻ പറയുന്നില്ല. പക്ഷെ കൃഷിക്കാരന് കൊടുക്കാൻ കഴിയാത്തതെല്ലാം കൊടുക്കണം, കൊടുക്കണം എന്ന് നിർബന്ധിച്ചാൽ നടപ്പില്ല. കൊടുക്കാൻ സാധിക്കുന്ന മട്ടിലുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ ഉണ്ടാക്കണം. കൃഷിക്കാരന് കൊടുക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത മട്ടിലുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ എഴുതിവെച്ചാലുണ്ടാകുന്ന ഫലം കൃഷിക്കാരുടെ ഭൂമി മുഴുവൻ കടക്കാരൻ ജപ്തി ചെയ്തു കൊണ്ടുപോവുകയായിരിക്കും. മലബാറിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയേണ്ടതുണ്ട്. ആറുകൊല്ലത്തെ പാട്ടമ്പാക്കി കൊടുക്കണമെന്ന് മലബാർ കടിയായ നിയമത്തിൽ വ്യവസ്ഥയുണ്ട്. പാട്ടമ്പാക്കി കടമായിട്ട് കണക്കാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പാട്ടമ്പാക്കിതന്നെ പലപ്പോഴും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത് ജന്മി ശീട്ടുകൊടുക്കാത്തതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ്. ശീട്ടുകൊടുക്കാത്ത ജന്മിമാർ ധാരാളം ഉണ്ട്. ഈ ആറു കൊല്ലത്തെ പാട്ടമ്പാക്കി കടമായിട്ട് കണക്കാക്കി ഭൂമിമാസത്തിനകം ആദ്യതവണ അടച്ചില്ലെങ്കിൽ കൃഷിക്കാരനും അവന്റെ ഭൂമിയും അവകടത്തിലാകുന്ന ഒരു നിലയാണ് വന്നിരിക്കുന്നത്. ഇന്ന് പാട്ടുകോടതികളിൽ ഹരജികൊടുക്കാറുള്ള ധൈര്യത്തോടെ കൃഷിക്കാർക്കില്ല. കാരണം അവർ ശീട്ട് കൊടുത്ത രേഖയെന്നുവരില്ല. പാട്ടം കൊടുത്താൽ ശീട്ട് തന്നെ തീരൂ എന്ന് നിർബന്ധിക്കാറുള്ള ധൈര്യവും കൃഷിക്കാരില്ല. അതുകൊണ്ട് പാട്ടമ്പാക്കിയെ ഈ നിയമത്തിൽനിന്നും പുറന്താക്കുകയും കഴിവാക്കണമെന്നാണ് ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. കൊടുക്കാത്ത കടത്തെ സംബന്ധിച്ചും പാട്ടമ്പാക്കിയെ സംബന്ധിച്ചും പ്രത്യേക വ്യവസ്ഥകൾ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള പാട്ടമ്പാക്കി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് കൃഷിക്കാരന് കൊടുക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതു മൂലം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കണം. ഈ അടുത്ത ഒരു രണ്ടു കൊല്ലത്തെ പാട്ടമ്പാക്കിയിൽ കൂടുതലൊന്നും അനുവദിക്കാൻ പാടില്ലെന്നാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്. യഥാർത്ഥ കൃഷിക്കാർക്കു

[Sri C. H. Kanaran] [14th February 1955]

രക്ഷകിട്ടണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശമാണ് ഗവണ്മെന്റിനുള്ളതെങ്കിൽ അതിനോടു പുണ്യമായ യോജിക്കും. കടം വീട്ടേണ്ട എന്ന മനോഭാവം ഉള്ളവർക്ക് രക്ഷ നൽകണമെന്ന് ഞങ്ങൾ പറയുന്നില്ല. തൃക്കിക്കാരാണ് രക്ഷ നൽകാനുദ്ദേശിക്കുന്നത്. ആ ഉദ്ദേശം നിറവേറണമെങ്കിൽ ബില്ലിൽ ഇങ്ങനെ ചില മാറ്റങ്ങൾക്കുടിയേ കഴിയൂ.

“കർക്കരൊഴിച്ചിലാളികളുടെ കാര്യമുണ്ട്. അവർക്കുടി രക്ഷനൽകേണ്ടതു് വളരെ ആവശ്യമാണ്. തൃക്കിക്കാർക്ക് നരയുണ്ടാകണമെന്നുദ്ദേശിക്കുമ്പോൾ സ്വന്തം ഭൂമി വോലന്റിയായിരുന്ന അന്യരുടെ ഭൂമിയിൽ കൂലിപ്പണിയെടുത്ത് ഉപജീവനം കഴിക്കുന്ന കർക്കരൊഴിച്ചിലാളികളെ വിന്യസിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അവരെക്കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തി കൊണ്ടു് ബില്ലിൽ വേണ്ട ഭേദഗതികൾ വരുത്തണം.

“വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടാവുകയോ ഉണക്കം ബാധിക്കുകയോ മറ്റോ ചെയ്തു് തൃക്കി നശിച്ചുപോകുന്ന ഘട്ടത്തിൽ തൃക്കിക്കാരന്റെ തവണ ഇളയ്ക്കുകൊടുക്കാനോ മാറ്റിക്കൊടുക്കാനോ ഉള്ള അധികാരം ഗവണ്മെന്റിനാണായിരിക്കണം. ഉല്പന്നങ്ങൾക്ക് ഇന്ന് വില വളരെ കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. 4,000 ഉറപ്പിക വിലയുണ്ടായിരുന്ന കരുമുളകിന് ഇപ്പോൾ വെറും 800-ം 700-ം ഉറപ്പികയേ ലഭിക്കൂ. ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ ഉണക്കുകൊണ്ടു് തൃക്കി നശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ വിധത്തിലെല്ലാം നഷ്ടം സഹിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുള്ള തൃക്കിക്കാർക്ക് ഈ ബില്ലിൽ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രകാരം തവണ അടയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്ന് വരുകയില്ല. ജീവിക്കാൻ തന്നെ നിവൃത്തിയില്ലാതെ, നികുതികൊടുക്കാനു് വരുകയില്ല. ജീവിക്കാൻ തന്നെ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഒരുവസ്ഥയാണുള്ളതു്. നികുതി കൊടുക്കാനും നിവൃത്തിയില്ല. അപ്പോൾ പിന്നെ എങ്ങിനെയെന്ന് കടം വീട്ടാൻ സാധിക്കുക ? അതിനും ഒരു നിവൃത്തിമാറ്റം ഈ ബില്ലിൽ കാണേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വില താഴുന്ന ഘട്ടത്തിലും ഉണക്കബാധിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിലും മറ്റും തൃക്കിക്കാരന് തവണ അടയ്ക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേക സൗജന്യങ്ങൾ ചെയ്തു കൊടുക്കാനുള്ള അധികാരം ഗവണ്മെന്റിനാണായിരിക്കണം. അതിനാവശ്യമായ ഒരു വകുപ്പുകൂടി ഈ ബില്ലിൽ ഉൾപ്പെടുത്തണം.

“പുരക്കത്തിൽ യഥാർത്ഥം എത്രയെന്നു നിശ്ചയിക്കുക, കള്ളക്കടം തള്ളിക്കളയുക, പാട്ടുവാക്കി കടമായിട്ടുള്ളതു് തീരെ വേണ്ടെന്നുവെക്കുക, ഇതിനെല്ലാം പുറമേ തൃക്കിക്കാരനും കൊടുക്കാനുള്ള കഴിവു് എത്രയെന്നു നിശ്ചയിക്കുക, തൃക്കിക്കാരന് എങ്ങനെ കൊടുക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് നോക്കുക, കടക്കാരനും എങ്ങനെ തൃക്കിക്കാർക്ക് വലിയ വീക്ഷമയില്ലാതെ കിട്ടാനാവുമെന്ന് നോക്കുക, ഇതെല്ലാമാണ് പ്രശ്നങ്ങൾ. അതെല്ലാം ശരിയായി പരിഗണിച്ചു് വ്യവസ്ഥകളുണ്ടാക്കിയാൽ തൃക്കിക്കാർ നില നില്ക്കാൻ സാധ്യമാകും. അല്ലെങ്കിൽ തൃക്കിക്കാരന് ജീവിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഒരു പരിതഃസ്ഥിതി വന്നുചേരും. അവന്റെ വീടു ജപ്തിചെയ്യുക, ഭൂമി കഴിപ്പിച്ചെടുക്കുക ഇതെല്ലാമായിരിക്കും സംഭവിക്കുന്നതു്. അതനുവദിക്കാൻ വാടില്ല. കള്ളക്കടം വളരെയുണ്ടെന്നാണ് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നതു്. അമ്പതുറപ്പിക വാങ്ങിയിട്ടു് 100-നും 150-നും ആണ് പ്രമാണം കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു്. ഇങ്ങനെയുണ്ടായിട്ടുള്ള കടം ഈ രാജ്യത്തു് വളരെയുണ്ട്. ഞങ്ങൾ ഉന്നിയുന്നി പറയുന്നതു് കള്ളക്കടങ്ങൾ പിരിക്കുന്നതിന് സാധ്യമാകാത്ത ഒരു വ്യവസ്ഥകൂടി ഈ ബില്ലിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നാണ്. ഇന്ന് തൃക്കിക്കാരന് പണം കിട്ടണമെങ്കിൽ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. പണമിടപാടുകൾ എന്തു പറഞ്ഞാലും അതു് അനുസരിക്കേണ്ട ഒരു പരിതഃസ്ഥിതിയിലാണ് തൃക്കിക്കാരൻ. അവന് പണം കേണമെങ്കിൽ പണമിടപാടുകൾ പറയുമ്പോലെ പ്രമാണം എഴുതിക്കൊടുക്കുകയേ ഗതിയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടാണ് കള്ളക്കടം ഇത്രയധികം വലുതിട്ടുള്ളതു്. കള്ളക്കടത്തിൽനിന്നുള്ള രക്ഷയാണ് തൃക്കിക്കാരന് ആദ്യമായി വേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്. അടുത്തതു് കൊള്ളപ്പലിശയിൽനിന്നുള്ള രക്ഷ. 1938 ൽ രാജാജി കൊണ്ടുവന്ന നിയമത്തിൽ തൃക്കിക്കാരന് അനുവദിച്ചിരുന്ന സൗജന്യങ്ങളെങ്കിലും ഈ ബില്ലിൽ തൃക്കിക്കാരന് അനുവദിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതാണ്. സെലക്ട് ചെയ്തിന്റെ ഈ കാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചെല്ലാം നല്ലവണ്ണം ചിന്തിച്ചു് ബില്ലിൽ വേണ്ട ഭേദഗതികൾ വരുത്തുമെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തോടുകൂടി ഞാൻ എന്റെ പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.”

14th February 1955]

* SRI P. RANGASWAMI REDDIAR :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, when Act V of 1954 was in the form of a Bill before this House and before that when the Ordinance was promulgated, it was said that the agriculturists should be spared the distractions and expenditure involved in litigation launched by the creditors. In other words, it was said that the tillers of the soil or persons who were actually engaged in the production of food should be saved from the pressure of the creditors. Now, it is stated in the Statement of Objects and Reasons attached to the Bill that it is introduced with a view to free agriculturists from the pressure of creditors and to give them temporary relief. The Hon. Minister claims that the working of Act V of 1954 has been completely reviewed. I take it for granted that the several rulings given by the High Court of Madras with respect to that Act have been carefully reviewed and that this Bill is the result of such review. Moratorium is a measure to meet a sudden emergency. Whether there was really any emergency at the time of the introduction of the Bill which subsequently became Act V of 1954 or not is a matter of conjecture. But the avowed policy of the Government was to protect the agriculturists. I would content myself by remarking that Act V of 1954 did not really benefit the tillers of the soil or persons actually engaged in agriculture but benefited to a large extent mirasdars or businessmen who happened incidentally to own a few cents or acres of land. Any attempt to keep this Act in force for a longer period than was originally envisaged would certainly have a demoralising effect on the credit facilities and the public would not have any regard for contractual obligations. I remember that in December 1954 when the Hon. the Revenue Minister was replying to a debate in the Legislative Council, he inadvertently or consciously admitted that the rural credit facilities had been violently shaken by Act V of 1954. If that is so, what are the measures taken by the Government not to shake further the credit facilities especially in the rural parts? I find the same anomalies continuing in this Bill also. I would content myself by drawing the attention of the House to one or two instances. Now, it is stated in the Statement of Objects and Reasons that the Government have come to the conclusion that the protection should not be available to agriculturists who are comparatively better off. In view of that, ‘debt’ has been defined in such a way as not to include any liability due to a person the value of whose property on the 1st October 1953, including the principal amount of the debt or debts, did not exceed five thousand rupees. But who is to assess the value of the properties? A person may own a house; he may have securities and other cash. For finding out whether a person is an agriculturist or not, a totally different test is adopted in this Bill. If a person pays less than Rs. 150 by way of kist, then he should be deemed to be an agriculturist subject to certain exceptions. Why not the same test be applied to creditors also? Otherwise, there will be unnecessary waste of public funds and Court-time. Even in the case of small and simple money suits, an elaborate procedure will have to be

12-40
p.m.

[Sri P. Rangaswami Reddiar] [14th February 1955]

adopted to find out the value of the properties of the creditor who foolishly lent his money to an affluent debtor. Therefore, this question may be considered again.

“ Another point to be considered is this. If a man has got properties worth about Rs. 6,000 and his debtor happens to be a man paying Rs. 149 as kist, then the disparity in the affluent circumstances of the debtor and the creditor should be taken into consideration. I remember that one of the leading dailies pointed out in January 1954 when we were considering Act V of 1954 that in 90 per cent of the cases both the debtor and the creditor happened to be agriculturists. If an agriculturist creditor is worth only Rs. 6,000 even applying the test mentioned in this Bill and his debtor happens to be a person paying a kist of about Rs. 145, why should the Government come forward to protect such a debtor and at the same time, do positive harm to such a creditor? This point should be borne in mind and this kind of hardship to poor creditor should be removed. I would suggest to this House and to the Joint Select Committee to consider whether in the interests of the credit facilities obtaining in rural areas it is not possible to exempt debts below Rs. 300 or Rs. 250. Why should not such small debts be exempted so that credit facilities may not in any way be crippled? Then, ‘ agriculturist ’ is defined as meaning a person who has an interest in an agricultural or horticultural land. A manual labourer may not have any interest in an agricultural land but may have house and other properties. He should also be given the benefit under this Bill. If at all anybody should be benefited, it is such agriculturist first and others should come only next.

“ The definition of ‘ debt ’ also has been unduly widened. There is the omission of rent for non-agricultural property as well as rent for agricultural properties accruing after the 1st October or the 1st March 1953 or 1954. If the definition of ‘ debt ’ is allowed to stand as it is without exempting the liability arising out of occupation of house or agricultural land and the lease amount due after the 1st March 1953 or so, then there would not be any incentive for the lessees or the tenants to pay the rent for the houses or the lease amount for agricultural lands. Therefore, this question also has got to be considered.

“ However much the Government may say that in order to minimise litigation and prevent wasteful litigation such measures are introduced, I would like to point out that in the course of one year many cases went to the High Court for getting a correct interpretation of the provisions of this simple Act. In the mufassal many courts felt when once a suit was filed, it should not be dismissed but stayed. In some courts, it was said that only if the debt was contracted for carrying on agricultural operations, the definition of debt would be satisfied. Such was the construction put rightly or wrongly. In this Bill I want to point out another defect. If a person, that is, a debtor pays one-eighth of the debt and also the interest and defaults to pay any subsequent instalment, what

14th February 1955] [Sri P. Rangaswami Reddiar]

is the remedy provided for the creditor? Is he to file a suit for the instalments that are in arrears? Or, is he to file a suit for the entire remaining balance? Whatever may be the answer which the Government may give now, I may state that it will lead to multiplicity of proceedings and consequently to much expenses, in practical working:

12-50
p.m.

“Lastly, I have to point out that there are already the Insolvency Act, Usurious Loans Act, Interest Act and the famous Act IV of 1938. Thus, there are these protective measures for not only agriculturists but also for debtors in general. The Civil Courts do not nowadays allow the creditors to enforce the entire liability by way of drastic execution proceedings. Therefore, I suggest that it would be wise on the part of the Government to drop this Bill and leave the agriculturists to the immunity already given by the several Acts mentioned by me and also to the discretion of the Civil Courts functioning in our State. With these words, I appeal to the Joint Select Committee to go into the details of the several defects and to come forward with a more perfect Bill or to recommend the dropping of the Bill once for all.”

* **SRI P. G. MANICKAM** :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மசோதாவை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். நமது சென்னை மாகாணத்தில் அதிகமான விவசாயிகள் இருக்கிறார்கள். சுமார் 50 ரூபாய் கந்தாயம் செலுத்தக்கூடிய விவசாயிகள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள் என்று கவர்ன்மெண்டு அறிக்கையில் சொல்லப்படுகிறது. இந்த விவசாயிகளை உதாரணத்திற்கு எடுத்துக்கொண்டால் 50 ரூபாய் கந்தாயம் கட்டக்கூடிய விவசாயி 5,000 ரூபாய் கடன் வாங்குவதாக வைத்துக்கொள்ளலாம். இந்தச் சட்டத்தினுள்ள வாசகத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். இந்தச் சட்டத்தின் பிரகாரம் விவசாயிகள் பணம் கட்டவேண்டிய வருக்கு வட்டியையும், அசலில் 8-ல் ஒரு பாகத்தையும் முதற்தடவை கொடுக்க வேண்டியவர்களாய் இருக்கிறார்கள். உதாரணமாக அப்போது அந்த விவசாயி ரூ. 500 கொடுத்தாகவேண்டும். இந்தக் காலத்தில் சிறிய விவசாயிகள் அவ்வளவு பெரிய தொகைக்கு எங்கு போவார்கள்? அவர்கள் அந்தத் தொகையைக் கட்டக்கூடிய நிலைமையில் இருக்கிறார்களா என்பதையும் யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

“அடுத்தபடியாக, மீதியுள்ள தொகையை மூன்று வருஷத்திற்குள்ளாக கட்டியாகவேண்டும். அந்த ரூபாயைக் கட்டுவதற்கு அந்த ஏழை விவசாயினால் முடியுமா? கட்டும்படியான நிலையில் இருக்கிறானா என்பதுதான் கேள்வி? அனேகமாக கிராமங்களிலே ஏழை விவசாயிகள்தான் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். 100, 150 ரூபாய்க்கு குறைவான வருமானம் வரக்கூடியவர்கள்தான் 100-க்குத் 90 பேர்கள் மேற்படி ஏழை விவசாயிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அந்தச் சட்டம் பாதுகாப்பு அளிக்கும் என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். உண்மையில் பார்க்கப்போனால் அவர்களின் பணத்தைக் கட்டுவதற்கும் கவர்ன்மெண்டுதான் வசதியைச் செய்துக்கொடுக்கவேண்டியதாய் இருக்கிறது என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆரம்பத்திலேயே அசலில் 500 ரூபாயையும் வட்டியையும் கொடுக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் கோர்ட்டில் போட்டு தாவா செய்வதற்கு உரிமை அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு ஏழை விவசாயிக்கு முதல் தடவையிலேயே ஆபத்து உண்டாகிறது. மற்ற தவணைகளில் இது முடியாத காரியம் என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஆகவே கவர்ன்மெண்டு இப்போது இருக்கக்கூடிய கணக்கை எடுத்துப் பார்த்தால் இந்தியாவிலிருக்கும் விவசாயிகள் 20,000 கோடி ரூபாய்களுக்கு அதிகமாக கடன் கொடுக்கவேண்டியவர்களாய் இருக்கிறார்கள்.

[Sri P. G. Manickam] [14th February 1955]

றார்கள். சென்னையில் சுமார் 200 கோடி கடன் என்று மதிப்பிடலாம். இவ்வளவையும் சென்னை கவர்ன்மெண்டு கொடுக்க முடியுமா என்றால் அதுதான் முடியாது. ஆதலால் 5,000 ரூபாய்க்கு அவர்கள் கடனில் மூழ்கிப் போகாமல் இருக்க, அவர்களுக்கு கடன் கொடுத்து ஒரு நல்ல பலனை ஏற்படுத்தலாம். அப்படியில்லாவிடில் விவசாயிகள் அதிகமாக கஷ்டத்திற்குள்ளாவார்கள் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அவ்வாறு அந்த ஏழை விவசாயிகளுக்கு கவர்ன்மெண்டுதான் கொடுத்துத் தவ வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். கோவாப்ரேடிவ் சொசைடி மூலமாகவும் சமுதாய நலத் திட்டத்தின் மூலமாகவும் இவ்விதமாக கஷ்டப்படும் ஏழை விவசாயிகளுக்கு கடன் வசதி செய்து கொடுப்பதற்கு கொஞ்சம் தொகையை ஒதுக்க ஏற்பாடு செய்யலாம். இவர்களுக்கு 20 வருஷ காலத்திலேயே இந்தக் கடனை திருப்பி பெற்றுக்கொள்ளலாம். மேற்சொன்ன யோசனைகளையெல்லாம் நல்ல முறையில் கவர்ன்மெண்டு செய்தால் விவசாயிகளுக்கு நன்மை ஏற்படும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

“ஹரிஜன விவசாயிகளைப்பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். 100 ரூபாயும், 150 ரூபாயும் கந்தாயம் கட்டக்கூடிய விவசாயி ஹரிஜனங்களில் லட்சத்திற்கு ஒருவராகக் கிடையாது. 20, 30, 50 ரூபாய்க்கு மேல் கட்டக்கூடிய கந்தாயக்காரர்கள்தான் அதிகம் இருக்கிறார்கள். பெரும்பாலான ஹரிஜன விவசாயிகளைத்தான் இச்சட்டம் பாதிக்கிறது. பத்து அல்லது 5 ரூபாய் கந்தாயம் கட்டக்கூடிய ஏழை விவசாயிகள் 2,000, 3,000, 6,000 போன்ற கடன்களை கொடுக்கமுடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் சாப்பாட்டிற்கே மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் நிலையில் இருக்கும் போது குறித்த காலத்தில் இக்கடன்னைக் கட்டுவதென்றால் முடியாத காரியம். அவர்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தங்கள் கடனைத் திருப்பிக் கொடுப்பதற்கு சாதகமாக சட்டம் இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்பொழுது நான் சொன்ன யோசனைகளையெல்லாம் ஏழை விவசாயிகள் கடனைத் திருப்பிக் கொடுப்பதற்கு உபயோககரமாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். கோவாப்ரேடிவ் சொசைடி மூலமாக இவர்களுக்கு சௌகரியங்கள் செய்துகொடுத்தால் நல்ல முறையில் வாழ்வதற்கு ஏதுவாக இருக்கும். சுமார் 100 வருஷத்திற்கு முன்பு ஹரிஜனங்கள் எல்லோரும் நிலத்திற்குச் சொந்தக்காரர்களாக உழுதுண்டு வாழ்ந்திருந்தார்கள். ஆனால் இப்பொழுது பெரிய பெரிய பணக்காரர்கள், நிலச்சுவாந்தார்களின் கூலிகளாக மாறி கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் வைத்திருந்த பூமி களெல்லாம் இப்பொழுது பணக்காரர்கள் கையில் இருக்கிறது.

“கோயம்பத்தூர் ஜில்லாவிலே ஹரிஜன விவசாயிகள் 30 ஆயிரம் ஏக்கர் நிலங்களை வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் இப்பொழுது 30, 40 ஏக்கர் நிலங்கூட கிடையாது. பல இடங்களில் இந்நிலங்கள் ஜாதி இந்தக்கள் கையிலே போய்விட்டது. இப்பொழுது இருக்கக் கூடிய நிலைமையில் அவர்கள் மாடுபோல் உழைக்க வேண்டியவர்களாய் இருக்கிறார்கள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இப்படிப்பட்ட சமயத்தில் இந்தச் சட்டம் கொண்டுவருவதை நான் வரவேற்கிறேன். இந்தச் சட்டத்தை செலக் கமிட்டியில் வைத்து விவசாயிகளுக்கு சர்க்காரே கடன் கொடுத்துத் தவறதற்கு வசதி செய்தால், ஹரிஜனங்களின் முன்னேற்றத்தின் பெரும் பகுதியைச் செய்து முடித்தவர்களாவார்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

1 p.m. SRI D. K. RAJU :—“Mr. Deputy Speaker, Sir, we all remember, when this Moratorium Bill was first introduced last year in this House, it was said that the measure was intended to benefit real agriculturists. I am glad that the previous speaker, Mr. Rangaswami Reddiar, dealt with the working of that Act very widely and in a most practical manner. Even though I feel

14th February 1955] [Sri D. K. Raju]

all that he said must be considered seriously by the Joint Select Committee, I would also like to say a few words on the Bill before the House.

“ The Government, when they first thought of helping real agriculturists took certain steps very hastily in order to counteract the political stunts of their opponents. Otherwise, they would have thought over the matter in greater detail and would not have given room for the several loopholes and pitfalls inherent in the present Act. Nevertheless, now that a new Bill has been brought in, I hope the Joint Select Committee will not labour much on the political aspect of it but will be that only real agriculturists are benefited by it. In this connection, I would like to give one or two instances of how the present Act has been working. The Act has helped only a very few agriculturists in the real sense. It has helped in a large number those who are doing business, those who have taken large sums of money as loans for their business activities and those who lend money simply because they have some small extent of lands and hence go by the name of agriculturists. I would like the Joint Select Committee to look into the matter and to eliminate such ‘ agriculturists ’ from the scope of the Bill. Then, it must be clearly stated in the Bill that it will cover only loans taken really for agricultural purposes. Then, I would like to tell the House that the real agriculturist, however, poor he may be, does not like to take advantage of this Act and keep his loans unpaid. It is only those who have got a business aptitude that want to evade repayment of loans under the Act. Even though the Act says that it will help the agriculturists, the real agriculturist pays off his dues in time and those who are business-minded alone want to protract the period of repayment. The new Act should help only those who want help as real agriculturists and not those who pose as such, simply because they own a few acres of land. I am glad that the present Bill aims at eliminating the rich agriculturists from its scope and helping only small people. Sir, in conclusion, I once again endorse the views expressed by the previous speaker, Mr. Rangaswami Reddiar and I hope the points made by him will be fully considered by the Joint Select Committee.”

* SRI L. C. PAIS :—“ Sir, I support the Bill so far as the main provisions thereof are concerned. There is absolutely no doubt that the present Bill is an improvement on the existing law on the subject. There is such a thing as credit structure in society and sanctity of contractual obligations. It must be pointed out that on account of the existing law—the Moratorium Act of 1954—both the credit structure and the sanctity attached to contractual obligations have been seriously undermined. So, it is a good sign that in the present Bill, an attempt is made to restore both these things. We are particularly happy that the Bill is going before a Joint Select Committee. In spite of the care that has been bestowed on the drafting of the Bill, there are bound to be defects here and there, a lacuna here and a lacuna there. In the interests of both the creditors and the debtors, these loopholes should be removed

[Sri L. C. Pais] [14th February 1955]

and the defects rectified. I would now refer to one or two points which I hope, the Hon. the Minister in charge of the Bill would take note of. I would like to refer to the definition of the word 'agriculturist' in the Bill. An agriculturist is defined as a person who has an interest in any agricultural or horticultural land *not being a land appurtenant to a residential building*. Now, Sir, everyone knows what has been taking place under the present Act. I know it and Mr. Baliga who comes from South Kanara knows it. There is a good deal of controversy and divergence of opinion as to the definition of 'agriculturist'. What is meant by the words 'appurtenant to a residential building'? Take the case of a person who has got a house holding within the Municipality on which he pays a tax to the Municipality. The holding consists of a building and some land adjacent to it. The extent of the adjacent land may be 20 cents or half an acre or even one acre and on which say mango trees, casuarina trees and coconut trees are grown. In some cases there are just a few trees here and there. In some cases there are more. What is the criterion to be adopted in that case to constitute that land as appurtenant or as not appurtenant. The subordinate courts have taken divergent views in this matter. To avoid unnecessary litigations, it is necessary that what is appurtenant to a building and what is not should be clearly provided for in the Act itself.

"The second point on which I seek clarification is this. Clause 4 says :

' An agriculturist shall be entitled to pay within three months of the commencement of the Act the interest due on any debt due by him up to the commencement of this Act and one-eighth of the principal outstanding and the balance of the debt in three equal annual instalments on or before the 1st June of every year with the interest due on such instalment up to that date.'

Sir, here I would like to point out a specific case of hardship. There is a case of a mortgage decree wherein the preliminary and the final decrees have been passed and execution proceedings taken. The property is sold and is purchased by somebody. Just a few days before the sale is confirmed, the proceedings are stayed by the Court under the Act. What will happen to this case? I shall take another extreme case wherein the sale is confirmed and the property is awaiting delivery to the purchaser when this Bill becomes law. In such cases, is it the intention of the Government to give the debtor the right to set aside the sale by making the payments as provided in the Bill? Is it the intention of the Government to extend the benefit of the Act to cases of this kind? This is a matter which requires clarification so that we may know where we are.

"Regarding grant of exemptions, they are now given to co-operative societies and land mortgage banks. I would like that this exemption is extended to smaller banks also. After all they are dealing with moneys received from others. They are just the institutions which supply credit to rural parts. Because of the uncertainty prevailing in the country, even genuine agriculturists are not able to get loans from these banks. It is not only the banks that would suffer. It is the debtors also that would suffer. There-

14th February 1955] [Sri L. C. Pais]

fore the point as to whether exemption should be granted to banks also from the operation of the Bill, has got to be considered. As I said they deal with other people's money and in the larger interests of the debtors themselves, apart from the interests of the banks, the question of exempting banks from the purview of this legislation should be covered.

“Then, Sir, regarding the repayment of the debt in instalments, one gets the feeling that they are far too small. Take the case of payment of arrears of rent. Most of the creditors are petty landlords. They live on these small rents. They the debtors, had already one year's respite and now according to this Bill they will pay only one-eighth and the balance in three yearly instalments. Therefore these petty landlords will have to wait for three more years to recover their dues. I ask, is this a fair thing to do? People who are depending on this limited income for their sustenance are asked to wait for three more years and recover this debt only in dribblets. I am therefore rather inclined to support the view taken by some hon. Members that arrears of rent up to a certain limit should be exempted, as also smaller debts.

“I have nothing more to add except to hope that when the Joint Select Committee goes into the provisions of the Bill, the Bill would be put in proper form and that the Bill would be taken well both by the debtors and the creditors. There is absolutely no doubt that the principle underlying the Bill is intended to help the indebted agriculturists, as much as possible. At the same time we should also take into consideration the case of smaller landlords, and creditors whose position to-day is not very much better than the position of the debtors.”

* **SRI V. MADANAGOPAL** :—“உதவி சபா நாயகர் அவர்களே, சபையின் முன்னுள்ள இந்த மசோதாவை கவனமாகப் படித்தால் ‘ஒரு அடி முன்னால், இரண்டு அடி பின்னால்’ என்று சொல்லக்கூடிய நிலையில் இந்த மசோதா அமைந்திருக்கிறது. இருந்த போதிலும் கூட நமது மாகாணத்திலுள்ள விவசாயிகள் நெடுங்காலமாகக் கேட்டு வந்த கோரிக்கைகளையும், அவர்கள் இன்று பட்டிருக்கக் கூடிய கடன் தொல்லைகளையும் கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டு, இந்த மாதிரி ஒரு மசோதாக் கொண்டு வந்திருப்பதை கடன் பட்டிருக்கக்கூடிய விவசாயிகள் நிச்சயமாக வரவேற்பார்கள். இந்த மசோதாவைப்பற்றி பேசும்பொழுது விவசாய உற்பத்திப் பொருள்களின் விலை வீழ்ச்சியையும், இன்று கடன் கொடுத்து வாங்கக்கூடிய முறையில் ஏற்பட்டுள்ள புதிய மாறுதல்களையும் சர்க்கார் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். மத்திய சர்க்காரின் விவசாய பொருள்களின் விலை பற்றிய புள்ளி விபரங்களை எடுத்துக்கொண்டால் 1953-ஐ விட 1954-ல் எண்ணை வித்துக்கள் 25 சத விதிகமும் இதர பொருள்கள் 40 சத விதிகமும் குறைந்திருக்கின்றன. யுத்தத்திற்கு பிறகும் 1955-ம் வருஷம் வரையிலும், விவசாயிகள் உற்பத்தி செய்கக் கூடிய பொருள்களின் விலைகள் திடீர் வட்டமாகக் குறைந்து கொண்டே யிருக்கின்றன. ஆனால் விவசாயிகள் வாங்கக்கூடிய பொருள்களின் விலை குறைய வில்லை. உதாரணமாக, சென்ற வருடம் ரூ. 71 ஆக விற்பு வந்த 80 lb. கொண்ட கடலை மூட்டை இன்று ரூ. 8-8-0-க்கு விற்கப்படுகிறது. 1950-ல் ரூ. 60 ஆக யிருந்த ஒரு மூட்டை என்னு இன்று ரூ. 30 ஆக யிருக்கிறது. அதே மாதிரிதான், பருத்தியின் விலையும் இதர பொருள்களும் குறைந்திருக்கிறது. 1950-ம் வருஷத்தில் 300 ரூபாய்க்கு

[Sri V. Madanagopal] [14th February 1955]

விறை விவசாய பொருள் இன்று 150 ரூபாயாக குறைந்துள்ளது. ஆனால் 1950-ல் ஒரு விவசாயி 300 ரூபாய் கடன் வாங்கி யிருந்தால், இன்றைக்கு அந்தக் கடன் உயர்ந்திருக்கிறதே தவிர, குறைய வில்லை.

“அடுத்தபடியாக 1938-ம் வருஷத்தில் கனம் ராஜகோபாலாச்சாரியார் கொண்டு வந்த விவசாயக் கடன் நிவாரணச் சட்டத்திற்கு பிறகு லேவா தேவி முறையில் ஒரு புதிய சகாப்தமே ஏற்பட்டு விட்டது. உதாரணமாக இன்றைக்கு நிலம் படைத்தவர்கள், ஆரம்பத்தில் வாரமாக யிருந்த முறையை குத்தகையாக மாற்றிவிட்டார்கள். நிலங்களை குத்தகைக்கு விடுவதற்காக அட்வான்சும் வாங்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். நிலச் சீர்திருத்தத்தைப் பற்றி ஒரு சட்டம் வரப்போகிறது என்று தெரிந்ததுமே நிலத்தை மாற்றுவது, பாகப்பிரிவினை செய்வது போன்ற காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலப்பிரபுக்கள் முன்னால், சர்க்காரிலிருக்கக்கூடிய சட்ட நிபுணர்களும், பொருளாதார நிபுணர்களும் நிற்க முடியாது. இருபது வருடங்களுக்குப் பின்னால் என்ன சட்டங்கள் வரப்போகின்றன என்பதை முன் கூட்டியே யூகித்து அதைத் தடுப்பதற்கான ஏற்பாடுகளை இன்றைக்கே செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இது சட்ட சபையிலிருக்கக் கூடிய அங்கத்தினர்களுக்கும் மந்திரிகளுக்கும் தெரியும். கிராமங்களில், ரூபாய் 100 கடன் கொடுக்கப்பட்டால், பத்திரத்தில் ரூபாய் 200 அல்லது ரூபாய் 250 என்று எழுதி வாங்கப்படுகிறது. கோர்ட்டுக்குப் போனால் 6 சத விகித வட்டிதான் தீர்ப்பாகும். ஆகையால் சட்டத்திற்கு விரோதமாக அதிக வட்டி வாங்குவதற்காக, சட்ட விரோதமான நிகார்களைத் தயாரித்து, ரூ. 100-க்கு மாதத்திற்கு ரூ. 2 அல்லது ரூ. 3 வட்டியும், அதற்கு அதிகமாகவும் வாங்குகிறார்கள். ஈட்டுப் பத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டால், ஒரு நிலத்தின் மீது 1,000 ரூபாய் ஈடு கொடுத்து விட்டு ரூபாய் 500-க்கு தனியாக ஒரு நோட்டு எழுதி வாங்கப்படுகிறது. இப்படி செய்வதின் மூலம் சட்ட விரோதமாக அதிக வட்டிவசூலிக்கிறார்கள். கடன் பட்ட விவசாயி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அசலையும் வட்டியையும் திருப்பிக் கொடுத்தால், அவைகளைப் பிராயிசரி நோட்டில் வரவு வைப்பதே கிடையாது. மேலும் இந்தக் கடன் ஒத்தி வைப்புச் சட்டம் வந்த பிறகு கிரயப்பத்திரங்கள் விஷயத்திலும், புதிய முறை ஏற்பட்டுள்ளது. ரூ. 4,000 சொத்து ரூ. 1,000-க்குக் கிரயம் செய்யப்பட்டு வாங்கப்படுகிறது. மேலும், அந்த நிலத்தை அனுப்பவிட்பதற்கு குத்தகைச் சீட்டு எழுதி வாங்கப்படுகிறது. இந்த மாதிரி சட்ட விரோதமான நிகார்களுக்கள் தயார் செய்யப்படுகின்றன. இந்த மசோதாவில் சட்ட விரோதமான முறைகளைத் தடுப்பதற்கு எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை. ஆகவே சர்க்கார் ஒவ்வொரு தாலுகாவிலும் விசேஷ கடன் பரிசீலனைக் கோர்ட்டுகளை ஏற்படுத்தி, உண்மையிலேயே எவ்வளவு பணம் கடனாக வாங்கப்பட்டது, அதற்கு என்ன வட்டி, சட்டப்படிச் சேர வேண்டிய கடன் தொகை எவ்வளவு என்பதையெல்லாம் பரிசீலிக்க வேண்டும். இதற்காக தனிப்பட்ட கோர்ட்டுகளை ஏற்படுத்தவோ, அல்லது ஏற்கனவே இருக்கக்கூடிய கோர்ட்டுகளிலேயே இந்த மாதிரி கடன்களை பரிசீலனை செய்வதற்கு Select Committee ஒரு திருத்தம் செய்து வழி வகை செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்யாத வரையில், இந்த சட்டம் பயனற்றதாகப் போய்விடும். ஒரு கையால் கொடுத்ததை மற்றொரு கையால் வாங்கும் முறையில்தான் இந்த மசோதா அமைந்திருக்கிறது. ரூ. 5,000-க்கு கீழ்ப்பட்ட சொத்துள்ளவர், இந்த மசோதாவின் படி தான் கொடுத்த கடனை உடனடியாக விவசாயிகளிடம் இருந்து வசூல் செய்யலாமென்று சொன்னால் பெரும் பாலான மக்களுக்கு அநீதியை விளைவிக்கும். இந்த மசோதா கடன் ரத்தோ அல்லது குறைப்போ செய்ய வில்லை. தவணையாக வசூலிக்கவே வகை செய்கிறது. ஆகையால் இதில் விதிவிலக்கு தேவை யில்லை. ரூ. 5,000-க்குள் சொத்து மதிப்பு உள்ளவர்களுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்க வேண்டும் என்று இந்தச் சட்டத்தில் சொல்லப்படுகிறது. கோர்ட்டுக்குப் போனால் ஒருவருடைய சொத்து மதிப்பை ரூபாய் 5,000-க்குள் இருக்கிறது என்று கணக்கிட முடியாது. அப்படிக் கணக்கிடுவதாக இருந்தால் அதில் எவ்வளவோ சிக்கல்கள் ஏற்படலாம். கடன் கொடுத்தவர்கள் தங்களுக்கு

14th February 1955] [Sri V. Madanagopal]

ரூ. 5,000-க்கும் குறைவாகத்தான் சொத்து இருக்கிறது என்று வாதாடுவதற்குச் சொளகர்யமாக இருக்குமே தவிர அவருக்கு ரூ. 5,000-ஐ அளிக்கப்பட்டதாக இருக்கிறது என்று ருஜூப்பிக்க முடியாது. அதனால் சின்ன விவசாயிகள் கடன் தவணை வசதியை அனுபவிக்க முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டு விடும்.

“ மூன்றாவது விஷயம். இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் விவசாயி என்று கருதுவதற்கு பல பேர்கள் பல விஷயங்களைப்பற்றி பேசினார்கள். அப்படிப் பேசியவர்கள் உண்மையிலேயே விவசாயிகளுக்கு நன்மை அளிக்க வேண்டுமென்றே கூறியிருக்கிறார்கள். உண்மையாகவே யார் கஷ்டப்படுகிறார்களோ அவர்களுக்கு எந்த விதமான பரிசாரமும் இந்தச் சட்டத்தின் மூலமாக இல்லை. இப்பொழுது எவ்வளவோ நிலமில்லாத கூலியாட்கள் இருக்கின்றார்கள். பெரும்பாலும் ஹரிஜனத் தொழிலாளர்கள் கிராமங்களில் தங்களுடைய சிறு நிலங்களைக்கூட இழந்து பாபராக இருக்கிறார்கள். நாம் சட்டம் கொண்டு வரும்போது அவர்களுக்கு நல்லது செய்யும்படியாக சட்டம் கொண்டு வரவேண்டும். நிலமில்லாத விவசாய கூலி ஆட்களுக்கு ஐம்பது ரூபாய் கடன் கொடுத்து விட்டு நூறு ரூபாய்க்கு பாண்டு எழுதி வாங்கிக்கொண்டு அவனிடமிருந்து எல்லா வேலைகளையும் இலவசமாக வாங்கிக்கொண்டு வருகிறார்கள். தான் வாங்கிய கடனுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய வட்டிக்காக அவன் வருஷம் பூராவும் அந்த மிராசதாரருக்கு உழைக்கவேண்டும். அவனுடைய மனைவியும் சூழ்ந்தைகளும்கூட கடன் கொடுத்தவருக்கு அடிமையாக வேலை செய்ய வேண்டியுள்ளது. ஆகவே சட்டத்தில் இவர்களுக்கே முதல் நிவாரணம் கொடுக்க வேண்டும். இது ஒரு சிக்கலான விஷயமில்லை. இந்தச் சட்டத்தில் விவசாயக் கூலிகளையும் பண்ணையாட்களையும் அவசியமாக சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். இப்பொழுது தவணை கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்தத் தவணை போதாது. குறைந்தபட்சமாக கடன் தொகையை அடிப்படையாக எடுத்துக்கொண்டு தவணை விதிக்க வேண்டும். அதாவது ரூ. 500 கடன் வாங்கியிருந்தால் ஐந்து வருஷங்களிலும், ஆயிரம் ரூபாய் முதல் பத்தாயிரம் வரை கடன் வாங்கியிருந்தால் பத்து வருஷங்களிலும், பத்தாயிரத்திற்கு மேல் கடன் வாங்கி இருந்தால் பதினைந்து வருஷங்களிலும் கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்கும்படியாக தவணையை விதிக்க வேண்டும். இம்மாதிரியாக முதலில் எட்டில் ஒரு பங்கும் பகுதியையும் வழக்கம்போல் மூன்று வருஷங்களில் கட்டியே தீர வேண்டும் என்று சொன்னால்தான் விவசாயிகளுக்கு பாதுகாப்பு நிலைமை ஏற்படும். அப்படி இல்லாமல் கடனுக்குத் தக்கவருக்கு தவணைக் கணக்கில் கட்ட வேண்டும் என்று கொண்டு வரவேண்டும். இது மிகவும் அவசியமான விஷயம். லட்சக்கணக்கான விவசாயிகள் இந்த சட்டப்பையை பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நிவாரணம் வழங்கும் முறையில் இந்தச் சட்டத்தைத் திருத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI M. NARAYANA KURUP :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, the much-advertised relief for the agriculturists when it is crystalized into a Bill, has proved to be a storm in a tea cup; it has proved to be much ado about nothing. This is only a face-saving measure. As it is, even now I believe, no creditor will grudge to recieve his amount in three instalments if that is properly paid. We know also that in appropriate cases courts will not only allow three instalments but even thirty instalments. The sum and substance of the Bill is that it only allows certain classes of persons to pay their debt in three annual instalments and that is given the dignified name of ‘relief to indebted agriculturists’.

“ Sir, mention has been made by some of the previous speakers that an attempt has been made in this case to hold the balance even between the creditors and the debtors. I say that in a capitalistic

[Sri M. Narayana Kurup] [14th February 1955]

society, where there is concentration of wealth, any such attempt to hold the scales even between the two, will necessarily result in adversely affecting the poorer section, that is the debtor section of the society. That is amply justified by the Bill and the results it would bring in.

“ Sir, we know that agricultural indebtedness is a very serious problem in the country as well as in this State. As a matter of fact, the indebtedness was greatly on the increase before the war and during the days of the war when the prices of agricultural commodities rose sharply, there was some slight fall in the indebtedness. But it has been remarked by the experts who went into the question that it has helped only the richer peasants and the higher middle class people. So far as the under-dogs of the debtors are concerned, their condition has not improved but, on the other hand, it has deteriorated. Sir, we had Act IV of 1938 which was far more comprehensive and intended to confer more substantial benefits on the debtors. Now, the important defect of this Bill, though it contains very good and salutary provisions for wiping out debts, etc., is that there is no provision to provide cheap credit for clearing the debt that the agriculturists are liable to pay. We can tackle the problem of rural indebtedness only when we can find out easy means of credit to the agriculturists either by the Government or by the co-operatives. Sir, it has been found by the expert committee that went into the question that only seven per cent of the rural credit is provided by Government and the co-operatives. Therefore, so long as the Government do not come forward with any measure to provide this kind of credit facilities for the agriculturists, all their attempts are likely to fail.

1-39
p.m.

“ Then, Sir, I shall offer a few observations on the clauses of the Bill, as desired by the Hon. the Minister for Revenue. The term ‘ person ’ is not defined in this Bill. We have to refer to the Madras General Clauses Act and there the definition of the word ‘ person ’ is very wide. It is defined that ‘ persons ’ include any company or association of individuals, whether incorporated or not. But Act IV of 1938 gives a more restricted and reasonable definition. For instance, I shall point out that if ‘ person ’ was not defined, it will include institutions such as religious and charitable institutions which were specifically excluded in Act IV of 1938. But, if it is the intention that the benefit of this legislation should be conferred on these institutions also, I have nothing to say.

“ I then come to the point that any person liable to pay land revenue exceeding one hundred and fifty rupees per annum will not be included as an agriculturist. Now, there may be a person in possession of vast extents of properties mortgaged or otherwise assessed to land revenue at Rs. 200 or even Rs. 500 but he may not be liable to pay the land revenue. Similarly there may be a poor landowner who is liable to pay a land revenue of Rs. 150 but whose income may not be even as much as the land revenue itself. Thus, there may be persons in possession of vast extents of land yielding

14th February 1955] [Sri M. Narayana Kurup]

thousands of rupees but not burdened with the liability to pay the assessments which may be far more than Rs. 150. Still they will not come under the exception and they will get the benefit."

DEPUTY SPEAKER :—" The hon. Member can continue his speech after lunch. The House will now adjourn for lunch and meet again at 2-30 p.m."

The House then rose for lunch.

(After lunch—2-30 p.m.)

SRI S. PANCHAKSHARAM :—" There is no quorum, Sir. We are waiting for some more Members to come in, Sir."

(At this stage some more hon. Members came into the Chamber.)

MR. SPEAKER :—" There is quorum now. The hon. Member Sri Kurup may continue his speech."

* SRI M. NARAYANA KURUP :—" Mr. Speaker, Sir, coming to the definition of 'debt', I have to point out one difference from that which is contained in the 1938 Act. The 1938 Act excluded rent from the definition of 'debt'. Of course, I am not saying that it should be included or excluded now. We have a Ryots' Protection Act in all parts of the State, except probably Malabar and South Kanara and it provides certain modes of deposit of rent and in order that a tenant may get the benefit of that Act, I do not know which Act will have precedence, because rent also is now included in the definition of 'debt'.

(Deputy Speaker in the Chair.)

" Then, Sir, coming to exception (vi), it says that nothing in this Act will affect a creditor who is possessed of property worth less than Rs. 5,000. Sir, the point was elaborately considered in the 1938 Act and then it was originally fixed that the exception should apply only to women and that too who did not possess property worth more than Rs. 3,000. That was, of course, during pre-Independence days. When we came to 1948, that sub-section was amended and if I am correct, the 3,000 was altered to 6,000. Still, the exception was confined to women. But now in 1955, after the Socialistic Pattern, the original idea has changed and it has been made applicable to all creditors whether they are men or women and the value of the property is fixed at Rs. 5,000.

" Sir, initially, there are great difficulties in fixing the worth of the property owned by an individual. The Bill does not say on whom the burden of proof lies. It will be open to a creditor not to show or to screen all his outstandings and say, ' I am worth less than Rs. 5,000.' It will be almost impossible for the debtor to prove that the creditor is worth more than Rs. 5,000. That is really a great snap which practically negatives the benefit which

[Sri M. Narayana Kurup] [14th February 1955]

is intended to be conferred by this legislation. That is why even at the outset I said that the attempt to hold the scales even between the two will defeat the very purpose of this Act.

“ Then, Sir, with regard to clause 7, it says that any alienation of property within the three years prescribed will be voidable. The first part of it is an exception to the ordinary law, because, generally, a man has to allege and prove a transaction is voidable. Now, that clause throws the burden on the defendant that draws the presumption that the transaction is *prima facie* voidable. Now, there may be cases where a man had no debts at all in 1953 and another individual in all *bona fides* purchased the property from him, who really had no debt then. In order to defeat this purchaser, the vendor in collusion with another man may create a document that is prior to 1st October 1953 and then he may say that the whole transaction is void. There is such a danger involved in it. Of course, there is another sub-clause in which case the presumption is the other way about. The first deals with voluntary transfer and the sub-clause (ii) deals with involuntary transfer. It is open, as I said, for one to create bogus documents in favour of his own person; then, he can suffer a decree to be passed against himself and property sold. In such a case, the provision dealing with voluntary sales will not apply. With regard to burden of proof, there is inconsistency or divergence between sub-clause (1) and sub-clause (2), and it is open to the so-called debtor to get the benefit of sub-clause (2) by suffering a decree against him and getting the property sold.

“ These are the things which I wanted to say. After all there is nothing revolutionary in this Bill. The very small help that is sought to be given by one hand is taken away by the other by the exceptions provided in the Bill. The exception clauses will only add to litigation and to the difficulties of the people.”

*SRI R. S. ARUMUGAM :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, தற்பொழுது விவசாயிகள் கடன் நிவாரணச் சட்டம் சபையின் விவாதத்தில் இருக்கிறது. முன்பு தற்காலிகமாக ஒரு வருஷத்திற்கு மாதிரம் நிவாரணம் அளித்திருந்தார்கள். இப்பொழுது அதை ஓரளவு விரிவாக்கும் நோக்கத்தில் இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இருந்தபோதிலும், இது கேஷமநல் சர்க்காராதலால் திடீரென்று ஒரு காரியத்தைச் செய்துவிடக் கூடாதென்ற நோக்கத்தோடேயே இதை நன்றாக மறுபடியும் பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணி பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு அனுப்ப தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட பெருந்தன்மையை யாரும் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. இந்த மசோதாவைப் பரிசீலனை செய்வதற்காக அமைக்கப்பட்டபோகும் பொறுக்குக் கமிட்டியானது இதில் இன்னும் இருக்கிற ஒரு சில குறைகளையும் அறவே நீக்கி இந்தச் சட்டத்தில் எவ்வித குறைபாடும் இல்லாமல் செய்துவிடும் என்ற நம்பிக்கையில் இருக்கிறேன்.

“ இருந்தபோதிலும் கூட எனக்குத் தோன்றுகிற சில யோசனைகளையும் சொன்னால் அது சர்க்காருக்கும், பொறுக்குக் கமிட்டிக்கும் உதவிகரமாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன்.

“ விவசாயிகளுக்கு நிவாரணம் அளிக்கப்படுமென்று இதிலே சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. சாதாரணமாக விவசாயக்கூலிகளும், விவசாயப் பண்ணையாட்களும் கடன் வாங்கியிருந்தால் இந்தச் சட்டத்தினால் அவர்களுக்கு உதவி ஏற்படுமா, அவர்கள் விஷயத்திலும் இந்தச் சட்டம் செல்லுமா,

14th February 1955] [Sri R. S. Arumugam]

செல்லாதா என்பது தெரியவில்லை. அது இந்தச் சட்டத்தில் தெளிவுபடுத்தப்படவில்லையென்றே நினைக்கிறேன். ஆகவே பொறுக்குக் கமிட்டியார் இதனை நன்கு பரிசீலனை செய்து விவசாயப் பண்ணையாட்கள், விவசாயக் கூலிகள் ஆகியோரின் விஷயத்தில் இந்தச் சட்டம் செல்லாது என்றால் செல்லும் தன்மையில் சட்டத்தைத் திருத்துவதற்கு வேண்டியவைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று இந்த இடத்தில் நான் ரூபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக பல இடங்களில் சிட் பண்டுகள் நடக்கின்றன. சிலர் சேர்ந்து இவற்றை நடத்துகிறார்கள். பல புள்ளிகள் சீட்டுப் போடுகிறார்கள். ஆனால் சில பேர்கள் முதலிலேயே தங்கள் சீட்டை எடுத்து விட்டுப் பின்னர் பணம் கட்டாமல் இருந்துவிடுகிறார்கள். சிட் பண்டு கம்பெனிகள் கோர்ட்டுக்குச் சென்றாலும் தாங்கள் விவசாயிகள் என்று சொல் தங்களைச் சட்டம் ஒன்றும் செய்யாத முறையில் தப்பித்துக்கொள்கிறார்கள். இதனால் பாதிக்கப்படுகின்றது சிட் பண்டு கம்பெனிகள் மாத் திரமல்ல, இவற்றிலே சேர்ந்திருக்கிற பலபேர்கள் இதனால் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். சீட்டு நடக்காமல் போகிறபோது பல பேர்கள் நஷ்டம் அடைகிறார்கள். இப்படிப் பார்த்தால் இன்றையதினம் திருநெல்வேலி ஜங்ஷனிலிருந்த சில சிட் பண்டு கம்பெனிகள், சீட்டு எடுத்தவர்கள், தாங்கள் விவசாயி என்ற காரணத்தைக் காட்டி பணம் கட்டாமல் போட்டு விட்டதன் காரணமாக நிறுத்தப்பட்டுவிட்டதாக அறிகிறேன். சிட் பண்டு கம்பெனிகள் சர்க்காரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று நான் எண்ணுகிறேன். பல மக்களுடைய நலனுக்காகவும் அவை இயங்கி வருகின்றன. ஆகவே இந்தக் கடன் வாய்தாச் சட்டத்திலிருந்து அந்தக் கம்பெனிகளுக்கு விலக்கு அளிக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இல்லாவிட்டால் கம்பெனிகள் நஷ்டப்படுவதோடுகூட அதில் அங்கத்தினராகச் சேர்ந்துள்ள பல புள்ளிகளும் நஷ்டம் அடையப்படி நேரிடும். பொறுக்குக் கமிட்டியார் இவ்விஷயத்தை நன்கு பரிசீலனை செய்து சீட்டு எடுத்தவர்கள் தொடர்ந்து பணம் கட்டி வரும்படி அவர்கள் விவசாயிகளாக இருந்தாலும்கூட இந்தச் சட்டத்தினால் பணம் கட்டாமல் தப்பித்துக்கொள்ளாதவாறு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“மேலும் இந்தச் சட்டம் விவசாயிகளுக்குப் பாதுகாப்பாக இருக்கிறது. விவசாயிகளாக இல்லாத பரம ஏழைகள் பலர் இருக்கிறார்கள். அவர்களும் தாங்கமாட்டாத கடன் சுமையினால் மிக அவதிப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் பாதுகாப்பு அளிக்கும் வகையில் நாம் ஏதாவது செய்தாகவேண்டும். கிராமப்புறங்களில் நூற்றுக்கு பன்னிரண்டு ரூபாய் மாத்திரம் வட்டி வாங்கவில்லை. பலவிதமான வட்டி முறைகள் இருக்கின்றன. சிட்டை வட்டி என்று ஒன்று இருக்கிறது. அதாவது ஒரு ரூபாய்க்கு ஒரு ரூபாய் வட்டி வாங்கும் முறை. பத்து ரூபாய் கடன் கொடுத்துவிட்டு மாதம் இரண்டு ரூபாயாக பத்துமாதம் வட்டியும் முதலுமாகப் பணம் வசூலிக்கப்படுகிறது. இந்த மாதிரியாக ஒரு பக்கத்தில் அநியாயமான வட்டிகள் வசூலிக்கப்படுகின்றன. அதைத்தவிர நெல் வட்டி வேறு இருக்கிறது. 50 ரூபாய்க்கு 6 மாதத்துக்கு ஒரு கோட்டை நெல் வட்டி. முப்பது ரூபாய் கிரயம் வைத்தாலும் 100-க்கு வருஷத்துக்கு 120 ரூபாய் வட்டி மாத்திரம் ஆகிறது. இன்னும் பலதரப்பட்ட வட்டிகளெல்லாம் இருக்கின்றன. இந்த அநியாய வட்டிகள் எல்லாம் பெரும்பாலும் ஏழைகளிடத்தில் குறிப்பாக ஹரிஜனங்களிடத்தில் பணம் கொடுத்து வசூலிக்கிறார்கள். அவர்களிடத்திலிருந்து கொடுத்த பணத்திற்கு நோட்டுப் பத்திரம் வாங்கிக் கொள்வது கிடையாது. பணம் கொடுக்காவிட்டால் அந்த ஹரிஜன மக்களை அடிப்பது, மிதிப்பது, உதைப்பது எல்லாம் இன்றைக்கும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவர்கள் எல்லாட்டில் கேஸ் போடலாமென்றால் வாங்கிய கடனைக் கொடுக்கவே பொருளாதார வசதி கொஞ்சமும் இல்லாமல் இருக்கும்போது எப்படி முடியும். அந்த ஏழைகள் எல்லாம் இன்றைய தினம் ரொம்பவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே பொறுக்குக்கமிட்டியில் அந்த ஏழைகளுக்கும் இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் நிவாரண எப்படி

[Sri R. S. Arumugam] [14th February 1955]

அளிப்பது என்கின்ற விஷயம் பரிசீலனை செய்யப்படவேண்டும். இந்தச் சட்டத்தின் மூலமாகவே அவர்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்க ஒரு வாய்ப்பு ஏற்பட்டால் அது ரொம்பவும் நல்லதாக இருக்கும். ஆகவே அதையும் கவனிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு சிட் பண்ணுக்கு இந்தச் சட்டத்திலிருந்து விலக்கு அளிக்கவேண்டுமென்று மறுமுறையும் தெரிவித்துக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

2-46
p.m.

* SRI N. RATHINA GOUNDER :—“ மதிப்பிற்குரிய உதவித் தலைவர் அவர்களே, தொடர்ந்தாற்போல் சில ஆண்டுகளாகப் பஞ்சத் தினால் பாதிக்கப்பட்டதன் காரணமாக ஏழை விவசாயிகள் மிகுந்த கஷ்டப் படுகிறார்கள் என்றே தாற்காலிகமாக ஓராண்டு கடன் நிவாரணச் சட்டத்தை, சர்க்கார் முன்பு கொண்டுவந்தார்கள். அதைப்பற்றி நான் மிக மிக மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். நான் மாத் திரமல்ல, ஏழை எளிய விவசாயிகள் எல்லாம் அதனை மகிழ்ச்சியோடு பாராட்டினார்கள். ஆனால் ஒரு சிலர் மாத் திரம் இப்படி கடன் நிவாரணச் சட்டம் கொண்டுவந்தது மிகவும் தவறானது என்று கொல்லிக்கொண்டே வருவதானது வெறும் கூற்றே ஒழிய அதில் சிறிதளவுகூட நியாயம் இல்லையென்பதை நான் கனம் மந்திரி அவர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். விவசாயிகளுக்கு ஒரு ஆண்டு கடன் ஒத்திவைப்பு மசோதா வந்ததே மிக வரப்பிரசாதமாக இருந்தது. விவசாயிகளும் அந்த ஒரு ஆண்டுக்குள்ளேயே தாங்கள் வாங்கியுள்ள கடன்களை திருப்பிக்கொடுத்து விடலாமென்று மிக ஆவலோடு இருந்தார்கள். இருந்தபோதிலும் கூட தென் பிராந்தியங்களில் குறிப்பாக திருச்சிராப்பள்ளி, ஜில்லா போன்ற இடங்களில் நல்ல மழை இல்லாததின் காரணமாக விவசாயிகள் மறு படியும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதனை நன்கு உணர்ந்து கனம் மந்திரி அவர்களும் திரும்ப இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்ற எங்கள் கோரிக்கைக்கு செவியமாய்த்து பற்றி நான் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

“ இருந்தபோதிலும் கூட இதில் குறிப்பிட்டிருக்கிற சில ஷரத்துக்கள் போதுமான அளவு விவசாயிகளுக்கு அனுகூலம் அளிக்கக் கூடியதாக இல்லையென்று கருதுகிறேன். குறிப்பாக மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் மூன்று தவணைக்குள் கடனைத் திருப்பித்தரவேண்டுமென்றிருப்பது அவ்வளவு சரியல்ல. இந்தக் காலத்தவனை விவசாயிகளுக்குப் போதவே போதாது. ஆகவே குறைந்தது ஐந்து ஆண்டுகளில் ஐந்து தவணைகளிலாவது கொடுக்கவேண்டுமென்று திருத்தம் செய்வது அவசியம் என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“ அதோடு ரூ. 150-க்கு மேல் கிஸ்தி கட்டுகிறவர்களுக்கு இந்தச் சட்டம் பாதுகாப்பாக இருக்காது என்று சொல்லியிருப்பது அவ்வளவு பொருத்தமாகாது. காரணம் தஞ்சாவூர் போன்ற நீராரம்பப் பிரதேசங்களில் ரூ. 150-க்கு மேல் கிஸ்தி கட்டுகிறவர்களின் நிலைமை ரொம்பவும் உயர்ந்ததாக இருக்கலாம். ஆனால் புஞ்சைப் பயிர் செய்யக்கூடிய மானாவாரப் பிரதேசங்களில் 50 ரூபாய் கிஸ்தி கட்டுகிறவர்களின் நிலைமையும், 100 ரூபாய் கிஸ்தி கட்டுகிறவர்களின் நிலைமையும், 500 ரூபாய் கிஸ்தி கட்டுகிறவர்களின் நிலைமையும் ஒன்றுதான். ஏனென்றால் மழை பெய்தால் தான் அவர்களுக்கு சாகுபடி வேலை நடக்கும். இல்லாவிட்டால் ஒரே யடியாக எல்லோரும் பஞ்சத்தில் அவதிப்படவேண்டியதுதான். ஆகவே தான் குறைந்தது 250 ரூபாய்க்கு மேல் கிஸ்தி கட்டுகிறவர்களுக்கு இந்தச் சட்டம் பாதுகாப்பாக இருக்காது என்று சொல்வது நியாயமாகும். ஆகவே ரூ. 150-க்கு மேல் என்பதை ரூ. 250-க்கு மேல் என்று திருத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ ஏனென்றால் பெரிய பெரிய விவசாயிகள் கூட விவசாயத்திற்கு மாடுகள் வாங்க முடியாமலும், எருப்போட ஆடுகள் வாங்க முடியாமலும் தவிக்கிறார்கள். உள்ளபடியே அவர்கள் படுகின்ற கஷ்டத்தை எடுத்துச் சொல்லமுடியாது. ஒவ்வொரு அங்கத்தினர்களும், கனம் மந்திரிகளும் கூட அவரவர்களுடைய தொகுதி பூராவும் சுற்றிப் பார்த்தால் இந்த

14th February 1955] [Sri N. Rathina Gounder]

உண்மை நன்கு தெரியும். அப்பொழுதே மக்களுடைய உண்மைப் பிரதிநிதிகளாக நாம் அவர்கள் படுகின்ற கஷ்டங்களை எல்லாம் எடுத்துச் சபையில் சொல்லமுடியும் என்று தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதைவிட்டு இந்தச் சட்டம் வேண்டுமா, வேண்டாமா என்பதற்கு அவரவர்கள் அவரவர்களுடைய கருத்தை வெளியிடுவது அவ்வளவு பொருத்தமாகாது. இங்கு நான் ஒரு விஷயத்தை மிகவும் வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். வட்டிக்குப் பணம் கொடுப்பவர்களுடைய எண்ணமும், வழக்கறிஞர்களுடைய எண்ணமும், இன்னும் மற்ற வியாபாரிகளுடைய எண்ணமும் சிறிது முரண்பட்டதாக இருப்பது பற்றி மிக வருந்துகிறேன். அவர்களைப்பற்றி நான் தப்பாகச் சொல்லவில்லை. அப்படியிருந்தாலும் அவர்கள் பொருட்படுத்தமாட்டார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். ஏனென்றால் அவரவர்களுடைய பிழைப்பைப் பாதிக்கிறது என்ற முறையிலே அவர்களுடைய எண்ணப்பிரகாரம் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். காடாரம்பப் பிரதேசத்திலிருந்து வருகின்றவன் என்ற முறையில் நான் விவசாயிகளுடைய உண்மையான எண்ணம் எது என்பதை அறிந்திருக்கிறேன். அதாவது, கண்டிப்பாக இந்த நிலையில் விவசாயிகளுக்கு ஆதரவு கொடுக்காவிட்டால் அவர்கள் பாழடைந்து விடுவார்கள். ஆகையால் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு இந்த கடன் வாய்தாச் சட்டத்தை விஸ்தரித்து கடனை ஐந்து வருஷத் தவணையில் பிரித்துக் கொடுப்பதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

2-50
p.m.

“நில அடமான பாங்குகள் எல்லா இடங்களிலும் நன்றாக வேலை செய்து வருகின்றன என்று சொல்ல முடியாது. காரணமென்னவென்றால், ஒரு முறை நில அடமான பாங்கில் அப்ளிகேஷன் போட்டால் கடன் சாங்குஷன் செய்யப்படுவதற்கு ஆறு மாதமாவது ஆகிறது. விண்ணப்பத்தைப் பரிசீலனை செய்து, அதற்குவேண்டிய ரிகார்ட்களைத் தயாரிப்பதற்குள் ‘என் இந்த அப்ளிகேஷன் போட்டோம்’ என்ற நிலைமைக்கு விவசாயிகள் வந்துவிடுகிறார்கள். ஆகவே, கூட்டுறவு இலாகாவில் ஸ்பெஷல் அதிகாரிகளை நியமித்து ஆங்காங்கே கஷ்டப்படும் விவசாயிகளுக்குக் கண்டிப்பாக ஆதரவு அளிப்பதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“பூமியையாவது விற்று கடனை அடைத்துவிடவேண்டுமென்று விவசாயி நினைத்தாலும் பூமியின் விலை மூன்றிலொரு பங்குக்குத்தான் போகிறது. பூமியின் விலையில் மூன்றிலொரு பங்குக்குத்தான் பூமியை வாங்குகிறவர்கள் பணம் கொடுக்க முன்வருகிறார்கள். ஆகவே, பூமியை விற்றாலும் கடனைத் திருப்பிக்கொடுப்பதற்குப் போதுமானதாக இருப்பதில்லை. ரூ. 25 முதல் ரூ. 30 வரையில் தானியங்களுக்கு விலை இருந்துவந்தது. இப்பொழுது ரூ. 11 அல்லது ரூ. 12-க்கு எங்கள் பிரதேசத்தில் இறங்கியிருக்கிறது. எத்தனை மூட்டை தானியம் வற்றாலும் அந்தப் பணம் வட்டிக்குக்கூட காணாது என்ற நிலையில் விவசாயிகள் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் இந்த மசோதா கண்டிப்பாகத் தேவையாக இருக்கிறதென்பதையும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

“எங்கள் பிரதேசங்களில் ஆயிரம் ரூபாய் ஒருவர் கடன் வாங்க வேண்டுமென்று நினைத்தால், மதிப்பிற்குரிய நண்பர் உயர்திரு மதன கோபால் அவர்கள் சொன்னதுபோல, ரூ. 2000-க்கு பத்திரம் எழுதிக் கொடுக்கவேண்டிய மோசமான நிலைமை நிலவி வருகிறது. விவசாயிகளுக்குப் பணம் தேவைப்படும் நெருக்கடியான சமயத்தில் உயிரை விடுவதைக் காட்டிலும் பாண்டு எழுதிக்கொடுத்து ஒரு சிறிய தொகையைப் பெற்று குடும்பத்தைக் காப்பாற்றலாம் என்று கடன் வாங்கிவிடுகிறார்கள். இப்படி அநீதியான முறையில் அதிகப் பணத்திற்கு கையெழுத்துப்போட்டு பத்திரம் எழுதிக் கொடுக்கும்படி கேட்கும் முறையை சர்க்கார் கண்காணிக்கவேண்டும். சர்க்காரின் லி.ஐ.டி. இலாகாவின் மூலமாகவாவது இப்படிப்பட்ட முறை இருப்பதைக் கண்காணித்து, ஜனவிரோதமாகவும் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு கெடுதல் விளைவிக்கக்கூடிய முறையிலும் நடந்துகொள்ளும் கடன்காரர்களின் மீது கண்டிப்பான முறை

[Sri N. Rathina Gounder] [14th February 1955]

யில் நடவடிக்கை எடுக்கும்படியான ஏற்பாட்டைச் சர்க்கார் செய்தால் விவசாயிகளுக்கு மிகவும் நன்மையாக இருக்குமென்று மந்திரி அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

“மூன்று வருஷங்களுக்குள் கடனைத் திருப்பிக்கொடுக்கவேண்டுமென்று இந்த மசோதாவில் கண்டிருப்பதற்குப் பதிலாக ஐந்து வருஷ தவணைகளில் கடனைத் திருப்பிக்கொடுக்க அனுமதிக்குமாறு இம்மசோதாவைத் திருத்தியமைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, கனம் மந்திரி அவர்கள் கொண்டுவந்த இம் மசோதாவை நான் பாராட்டி என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.”

* SRI S. PANCHAKSHARAM :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I welcome this measure and congratulate the Hon. the Revenue Minister on having arrived at a happy compromise between two extreme view-points and on having brought in this measure for the approval of this House. When the Ordinance regarding moratorium was promulgated and when Act V of 1954 was enacted, the uppermost intention was no doubt to give relief to indebted agriculturists. But it seems to me and several others also feel that the objects with which these two measures were brought into force have not been fulfilled. It will be no exaggeration if I say that those two measures have worked havoc in the field of rural credit and that all sources of credit usually available to indebted agriculturists or agriculturists in need of help for carrying on seasonal agricultural operations have gone dry. There is none who is willing to come forward to render any help to an agriculturist. So, the agriculturists have to be at the mercy of professional money-lenders. What sort of people professional money-lenders are I need not say. All available movable properties are to-day pawned in the hands of the professional money-lenders. That is the way in which the Ordinance and the Act of 1954 have helped the agriculturist. In fact, during the last year, so far as my district was concerned, the agriculturists were not in a position to get even small loans from their neighbouring agriculturists for carrying on seasonal operations, and the effect of it is definitely felt in the outturn this year. When I say that there is a happy compromise arrived at by the Hon. the Revenue Minister to help the indebted agriculturists to repay their debts in instalments at the same time preventing useless or harassing litigation against agriculturists, it is a happy compromise between these two things. Therefore, I welcome this measure.

“ There is also another feature for which I have got a word of praise. I may say with a certain amount of pride that as a piece of well-drafted legislation, this Bill is in strange contrast to other previous pieces of legislation. I have read it once, twice and half a dozen times and so far as I am able to see, there can be no criticism against the way in which the Bill has been drafted. I am not able to find any legal flaws therein. For the first time, I am able to see a foolproof Bill. (Interruption.) There may, of course, be ideological differences. If the other side wants that the entire credit system must be reorganized by wiping out all debts, I am not going to subscribe to that view at present, at any rate. If there

14th February 1955] [Sri S. Panchaksharam]

are certain ideological differences, I cannot help it. There may be certain legal defects which have got to be rectified. I hope they will be rectified at the Select Committee stage.

There is another thing that I want to remind the Government about. Let not the Government now feel that having enacted a piece of legislation of this type and having postponed the collection of agricultural debts for some time, the duty cast upon them is discharged. There is a paramount duty cast upon them to find out an alternative method for provision of credit facilities for agriculturists. At any rate, during the next Five-Year Plan period, some alternative method should be found out by which the agriculturists need not be made to depend upon money-lenders for credit. The alternative method will be to revive the activities of co-operative societies and to place them on a better footing. Most of the hon. Members here might have read the summary produced by the Reserve Bank of India after a detailed survey of rural agricultural indebtedness. It has been stated therein that so far, after 50 years of co-operative activities in this State, the agriculturists in the villages have been benefited only to the extent of 3 per cent of the money they require. There are agriculturists who have helped their neighbours by lending their surplus moneys. But the most interesting feature that I have been able to find in that report is that these people have been depending upon the professional money-lenders to the tune of 44 per cent, and that figure is staggering. We can understand to what extent these people are indebted. They have to pay not only once or twice. They have to pay three times the principal. That is the position. If these agriculturists are to be at the mercy of the professional money-lenders to the tune of 45 per cent, it is a sad picture to contemplate. The Government must consider this aspect also very carefully. The Government must evolve a suitable alternative machinery by which they can immediately go to the help of the indebted agriculturists. We must see that at least in the second Five-Year Plan, the co-operatives are strengthened. We must see that the co-operative societies are properly recognized. The co-operative societies must receive adequate grants not only from the State Government but also from the Central Government so that they may be in a position to effectively help the poor agriculturists. It is very necessary that we should buttress the financial resources of the rural co-operative societies in this manner so that they may advance money to the agriculturists on easy terms. After all, during the season time, the agriculturists may need Rs. 50 or Rs. 100. This amount supplemented by their labour will go a long way in producing a decent crop. To this extent, if some money was advanced to them, the condition of the indebted agriculturists would greatly improve.

There is another feature to which I would like to make a reference. The Act is no doubt well-conceived. We want to protect the agriculturists from the harassment of the creditors. But more in sorrow than in anger I would like to ask, 'why should the Government place themselves in a superior position as compared with the private creditor?' under this Act, the Government dues are

[Sri S. Panchaksharam] [14th February 1955]

not postponed. Even last year I referred to this matter, but the Government did not respond. (Sri S. Swayamprakasam : 'Hear, hear.') I am not speaking for getting the applause of anybody. I am just explaining the present position. To-day, prices have been falling. Yesterday, when I suggested the prevention of the import of rice from Andhra State, there comes the reply that we are powerless. Are we really so powerless? Here in our State prices have been coming down. In my district the price of a bag which was previously Rs. 20 has come down to Rs. 10 and even Rs. 9. Our Government have been really generous in the past four or five years. In the interests of increased production and with a view to raising more and more crops, large sums of money were made to flow into the hands of the agriculturists through various channels. There were the pump-sets loan, wells loan, manure loan and other loans. All these have to be repaid by the agriculturists in instalments. The same rules that apply to private creditors must apply to the Government also. Why should the Government be placed in a different position from the private creditors? Why should they claim a superior position? After all, according to the fundamental right guaranteed under the Constitution, all must have equal protection before law. That being so, there is no point in the Government claiming a superior position. If a survey of the debt position of the agriculturists is conducted, I am sure it will reveal that the Government have advanced more money to the agriculturists than perhaps the private individuals. Under these circumstances, it is necessary for the Government to think many times before enforcing the collection of their dues. It is better if they postpone the collection of their dues at least by two years. Or, they must increase the number of instalments.

"Sir, there is no reason why the co-operative societies should be placed in a better position than the private creditors. They do not deserve this better treatment. They should postpone the collection of their dues by at least one year. When we have allowed three years in the case of private creditors, it is not too much to ask for one year in the case of co-operative societies and two years in the case of the Government. If this is done, there will be an all-round happy feeling that neither the Government nor the co-operative societies have stolen a march over the private creditors and that there have been equal protection for all before law.

"I now want to refer to some of the outstanding features which may require some kind of rectification. So far as the word 'agriculturist' is concerned, it has been defined in the Act in a particular way. I would submit that it is not all people who are interested in agriculture and it is not all of them who need protection. It is the people who own some land that deserve protection. So, I would like the present definition to be substituted by the words 'any person who owns saleable interest in land will be granted relief under this provision.' There are all sorts of persons, tenants and others, who have absolutely no stake or interest in the land. They do not lose anything at all.

14th February 1955] [Sri S. Panchaksharam]

If the waram or kuthagai amount is not paid, they do not stand to lose. Under the present definition, even mortgagees, tenants and waramdars as they are called in my district will get the benefit. As a matter of fact, they do not require or deserve such benefits and protection. Only those who have some saleable interest in land need protection. So, I request that the definition may be suitably amended.

“ There is another matter. Debtors residing in this State and owning lands outside the State are sought to be protected. Debtors outside the State who may own lands here may also claim protection. Why should these people be given any protection at all? Some people purchase mortgaged properties in order to extend and increase their wealth. Why should these people benefit as a result of this piece of legislation? I should think they need no protection at all.

“ Then, the Government must necessarily allow rateable distribution of assets. Now, a debtor, if he wants, can be kind towards one creditor by paying the instalments regularly and he may keep the debt alive in the case of another creditor, thereby allowing the former to file a suit, attach his property and get his property for a song. According to the present provisions in this Bill, the creditors who might have been regularly paid will be seriously affected. So even in the case of bona fide transactions there will be this trouble. That is why I say that rateable distribution of assets must be allowed for all creditors, whether they have been regularly paid or not. Now, we allow payment in instalments. Suppose one instalment is paid and the other instalments are not paid. We have got to give the right to the creditor to sue for the entire amount and let the Court pass a decree according to the provisions of the Act, granting such time as may be necessary.

“ I would like to refer to another aspect of the matter. In 54 (2) M.L.J., page 737, the definition of the word ‘ debt ’ is given as follows :—“ In other words debt must relate to contracts relating to the lawful use and occupation of land used for agricultural or horticultural purpose, viz., raising of food and garden crops for man and beast.” This judgment has upset the whole position. The creditors who may file suits hereafter may be confronted with the plea that the debt was not incurred in connexion with agricultural operations, and therefore barred by limitation. Therefore, people who have been prevented from taking action as a result of the Ordinance and Act V of 1954 will not be in a position to answer that kind of defence in a Court of Law. Therefore, we must provide for such cases also and must not rest content with merely seeing that debt included only that which was contracted for agricultural or horticultural purposes.”

* SRI K. MADHAVAN NAMBIAR :—“ മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ, സർ, 3-10 p.m.
ഈ ബില്ലിന് വായിച്ചപ്പോൾ,

‘ ചിതപ്പുറത്തുനിന്നു വെട്ടിയെടുത്ത
തൂപ്പുവാനത്തുനിന്നു വെട്ടിയെടുത്ത’

[Sri K. Madhavan Nambiar] [14th February 1955]

എന്ന ഉള്ളർ പരമേശ്വരയ്യർ പാടിവിട്ടുള്ളതുപോലെയാണ് എന്നിങ്ങനെ അറിയുന്നത്. അതായത്, കടം കൊടുത്തിട്ടുള്ളവരെ സഹായിക്കുകയും വേണം. കടം വാങ്ങിയിട്ടുള്ളവരെ സഹായിക്കുന്നതല്ലെന്നു നമുക്കുകയും വേണം. അതാണ് ഈ ബില്ലിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഗവണ്മെന്റിന്റെ നില എന്നു തോന്നുന്നു. കടം കൊടുത്തിട്ടുള്ളവർക്കു അവരുടെ മുതലും പലിശയും യാതൊരു തടവുമില്ലാതെ തിരിച്ചുകിട്ടുമെന്നു ഉറപ്പുകൊടുക്കുന്നതാണ് അപ്പോഴത്തെ ചടം വാങ്ങിയിട്ടുള്ളവർക്കു അത്യാവശ്യമായ ഏതെങ്കിലും സഹായം ഈ ബില്ലുകൾക്കു കിട്ടുന്നതോ എന്നാണ് നമുക്കു പരിശോധിക്കേണ്ടത്. തങ്ങളുടെ പ്രണയം എങ്ങിനെ ചുരുങ്ങിക്കിട്ടെന്നുള്ളതാണ് കടംകൊടുക്കുകയല്ലെന്നവരുടെ നോട്ടം. കടം വെട്ടിക്കുറയ്ക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച ഈ ബില്ലിൽ യാതൊരു സൂചനയുമില്ല. ഇന്നു നാട്ടിലുള്ള കടങ്ങളെല്ലാം ഒരു പരിശോധിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇവിടെ നേരത്തെത്തന്നെ പല ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർമാരും പറഞ്ഞതുപോലെ അസ്സൽ കടത്തിന്റെ എത്രയോ ഇരട്ടി കടത്തിനു രേഖ ഉണ്ടാക്കിവെച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാൻ സാധിക്കും. അസ്സൽ മുതലിന്റെ ഇരട്ടിക്കു രേഖ കൊടുക്കാൻ പൊതുവേ തുകാർക്കു നിബന്ധിതമായിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള കടങ്ങൾ പെട്ടെന്നു നഷ്ടപ്പെട്ടവയോ മറ്റോ മടക്കിക്കൊടുക്കണമെന്നു പറയുന്നത് ന്യായമല്ല. വാങ്ങിയിട്ടുള്ള കടം കൊടുക്കേണ്ട എന്നു ആരു പറയുന്നില്ല. അസ്സൽ മുതലും പലിശയും തിരിയെ കൊടുക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. എന്നാൽ കള്ളപ്രമാണങ്ങൾ പ്രകാരമുള്ള കടം മുഴുവനും തിരിച്ചടയ്ക്കണമെന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥ വരുത്തണമെങ്കിൽ തുകാർക്കു സഹായിക്കാനല്ല അശുരുകനായ്, അവരെ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു അവരുടെ ഭൂമി നഷ്ടപ്പെടുത്താനോ വേണ്ടി മാത്രമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ പറയുന്നത് മലബാർ കടയായ് നിയമത്തിൽ മറ്റൊരാളോട് നിങ്ങളെ കള്ളനെന്നിന്നു പാട്ടുകോടതികൾ നിയമിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ അസ്സൽ കടങ്ങളെത്രയെന്നു നിയമിക്കുന്നതിന്നു ഒരു കോടതിയെ നിയമിച്ചാലും അതുകൊണ്ടു മതിയാകുമെന്നുള്ള ഒരു പരിതഃസ്ഥിതി സൃഷ്ടിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്.

“രണ്ടാമത് മുതലിന്റെ എട്ടിലൊന്നു ഭാഗവും പലിശയും മൂന്നാമത്തെത്തിനകം കൊടുക്കണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിന്നു തുകാർക്കു എവിടെനിന്നു കടം വാങ്ങുമെന്നുള്ളതാണ് ഒരു പ്രശ്നം. കാലങ്ങളോളം കടം കിട്ടാൻ മാറ്റിവെച്ചാൽ ഒരു പരിതഃസ്ഥിതിയാണ് ചെന്നു നാട്ടിലുള്ളത്. ഒരു തുകാർക്കു 8.0 ക. കടം ഉണ്ടെന്നു വെണ്ണുക. 100 ക മുതലും ഇതുവരെയുള്ള പലിശയും മൂന്നാമത്തെത്തിനകം അപൻ എവിടെ നിന്നുണ്ടാക്കും? അത് ഉണ്ടാക്കാനുള്ള വല്ല സൗകര്യവും ഉണ്ടോ എന്നു പരിശോധിച്ചാൽ ഒന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ട് ഈ വ്യവസ്ഥ മററോണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. എട്ടു കൊല്ലംകൊണ്ട് മുഴുവൻ കടവും അടച്ചുതീർക്കുക, ഇതുവരെയുള്ള പലിശ ആദ്യഗഡു വായി അടയ്ക്കുക, ബാക്കിയുള്ളത് പിന്നെ ഏഴു കൊല്ലംകൊണ്ട് അടച്ചുതീർക്കുക, ഏതെങ്കിലും ഗഡു മുടങ്ങിയാൽ ആ തുകയ്ക്കു മാത്രം കേസ്സു കൊടുക്കാനുള്ള അവകാശം നൽകുക, മുഴുവൻ കടത്തിന്നും കേസ്സു കൊടുക്കാനുള്ള അവകാശം ഇല്ലാതിരിക്കുക, ഇത്തരം വ്യവസ്ഥകൾ ഈ ബില്ലിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. സെപ്റ്റം കമ്മിറ്റി ഇക്കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നു എന്നിങ്ങനെ അപേക്ഷയുണ്ട്.

“പാട്ടുബാക്കിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എന്നിങ്ങനെ പറയാനുള്ളത് 1953 നു ശേഷമുള്ള മാത്രമേ കണക്കാക്കാവൂ, അതിന്നു മുഖ്യമുള്ളതെല്ലാം റദ്ദാക്കേണ്ടതാണ് എന്നാണ്. മറ്റൊന്നും, അതായതിന്നു ഉറപ്പികൾ താഴെ സ്ഥാപിച്ചുള്ളവരെ ഈ നിയമം ബാധിക്കുകയില്ലെന്നാണ് ഇപ്പോൾ വ്യവസ്ഥയെടുത്തിരിക്കുന്നത്. അവർക്കു കടം വസൂൽ ചെയ്യാനുള്ള അവകാശം എപ്പോഴുണ്ടു്. ഈ വ്യവസ്ഥ ഇങ്ങനെയിരുന്നാൽ ചെറുതരം തുകാർക്കു താഴെ ഭൂമിയെല്ലാം നഷ്ടപ്പെടാൻ വളരെ എളുപ്പമാണ്. കാരണം ചെറുതുകാർക്കാണ് പാവപ്പെട്ട തുകാർക്കു അധികവും കടം കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. അത് മാറ്റാനുള്ളത് ആവശ്യമാണ്. ഈ നിയമം അർത്ഥശൂന്യമായി ബാധകമാകണം. ഗഡുക്കൂടെ അടച്ചുതീർക്കാനുള്ള സൗകര്യം എല്ലാ തുകാർക്കും കിട്ടണം. കർഷകത്തൊഴിലാളികളുടെ കാര്യമുണ്ട്. തുകാർക്കു മാത്രം ആശ്രയിച്ചു കഴിയുന്ന കൊല്ലൻ, ആരോറി മുതലായ പണിക്കാരുണ്ട്. അവർക്കു കൂടി ഈ നിയമം ബാധകമാക്കേണ്ടതാണ്. അവരും ഇന്നു കടത്തിൽ കുടുങ്ങിയിരിക്കുകയാണ്. ഇതേയൊരു നിലവിലുള്ള കടത്തെ സംബന്ധിച്ചു ചെയ്യേണ്ട കാര്യങ്ങളാണ്. ഇനി ഭാവിയിലുണ്ടാവുന്ന കടങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. അവിയിൽ തുകാർക്കു കടം എവിടെനിന്നു കിട്ടുന്നതാണ്? തുകാർക്കു എങ്ങനെ

14th February 1955] [Sri K. Madhavan Nambiar]

കടം കിട്ടാനില്ലാത്ത ഒരു നിലയാണ് ഭാവിയുള്ളതുകൊണ്ട് പോകുന്നത്. അതിനെ ഒരു പോരായ്മ കണക്കാക്കുന്നത് ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. ഇന്നു നിലവിലുള്ള രൂപണയങ്ങൾ കളം കോ-ഓപ്പറേറ്റീവ് ഫ്രെഡിറം സൊസൈറ്റികളും മുഖേനയോ അല്ലെങ്കിൽ ഗവണ്മെന്റിനോട് നേരിട്ട് തക്കവണ്ണ കടങ്ങളുടെ രൂപത്തിലോ കൊടുക്കുന്ന കടം കൊണ്ടും കൃഷിക്കാരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ പരിഹരിക്കാൻ അങ്ങനെയോ. കൃഷിക്കാരുടെ മുൻപായി പലിശരഹി സൊക്കയ്ക്കായ വ്യാപാര സ്ഥാപനങ്ങളും കടം കിട്ടാനുള്ള ഏർപ്പാടുകളായിരിക്കുക എന്നുള്ളത് വളരെ മുമ്പായി ഒരു കാര്യമാണ്. അല്ലെങ്കിൽ ഈ കഴുപ്പും ഇനിയും തുടരും. കൃഷിക്കാരെപ്പോലും കടം എടുക്കാവുന്ന ഒരു കഴുത്തു പ്രശ്നമായിട്ടുതന്നെ നിലനിൽക്കും. അതുകൊണ്ട് കരോ ഗ്രാമത്ത് ലഭിക്കാൻ അങ്ങനെയോ മുന്നോട്ടു നോക്കേണ്ടതും ഒരു സമാധാനം എന്ന ക്രമത്തിനെക്കുറിച്ചും കൃഷിക്കാർക്കും കടം കൊടുക്കുന്നതിനുള്ള വാങ്ങുകയോ സൊസൈറ്റികളോ സ്ഥാപിക്കേണ്ടതാണ്. ഇക്കാര്യങ്ങളെല്ലാം നെലയ്ക്ക് കമ്മിറ്റി പരിഗണിക്കണമെന്ന് അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും അതിന് ഏതെങ്കിലും പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിച്ചു കൊള്ളണം.”

* **SRI A. RATNAM** :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மசோதாவானது வரவேற்கத்தக்கதாயிருந்தாலும் முதல் முதலாக ஆச்சாரியாரால் கொண்டுவரப்பட்டு பிறகு பலத் திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டு இந்த பிப்ரவரி மாத கடைசியில் காலாவதி ஆவதனால் இப்பொழுது புதிய சட்டமாகவே கொண்டுவருகிறார்கள். இதை பரிசீலிக்க செலக்ட் கமிட்டிக்கு விடவேண்டுமென்று அங்கத்தினர்களால் பேசப்பட்டது. இது எப்படியிருக்கிறதென்றால் பின்னையையும் கிள்ளிவிட்டு, தொடடியையும் ஆட்டிவெதுமாதிரி இருக்கிறது. இப்போது கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் சட்டம் எந்த முறையிலே கடன் வசூலிக்கப்படவேண்டுமாயிருக்கிறது எந்த முறையிலே வசூலிக்கக்கூடாது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். முதலிலேயே மூன்று மாதத்திற்குள் அதாவது ஜூன் மாதத்திற்குள் 8-ல் ஒரு பங்கு முதலும் வட்டியுமாக மூன்று வருஷத்திற்கு கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் மூன்று வருஷத்திற்குள் எல்லாப் பணத்தையும் கட்டியாகவேண்டும்.”

* SRI S. PANCHAKSHARAM :—“ There is Act IV of 1938. It gives relief in the matter of interest. Therefore, there is no question of interest being allowed to mount up.”

* SRI A. RATNAM:—“முன்று மாதத்திற்குள் வட்டியும் 8-ல் ஒரு பங்கு முதலும் ஆக கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அப்பொழுதுதான் அவர்களுக்கு அருவடைக்காலமும் இல்லாமல் விதை விதைக்கும் காலமாக இருக்கிறது. அப்பொழுதுதான் விவசாயிகள் தங்கள் விவசாயத்திற்கு வேண்டிய உரமும், உழுவதற்கு வேண்டிய விதைகளையும் வாங்கவேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். அப்பொழுதுதான் அவர்கள் கடன் வாங்குவது வழக்கம். இந்தச் சமயத்தில்தான் அவர்கள் இந்தச் சட்டத்தின் மூலமாக திருப்பிக்கொடுக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. அனேகமாக ஜில்லாக்களிலே கடன் வாங்கித்தான் அறுவடை செய்யவும் மற்ற எல்லாக் காரியங்களையும் செய்யவேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆகையால் இப்படிக் கஷ்டப்படும் ஏழை விவசாயிகளுக்கு நன்மையை ஏற்படுத்த தக்க முறையில் இதை செலக் கமிட்டியில் நன்கு பரிசீலனை செய்வேண்டும். சென்ற ஆண்டு பூராவும் பெரிய பணக் காரர்கள்தான் பலன் அடைந்திருக்கிறார்கள். நடுத்தர மக்களும், ஏழை விவசாயிகளும்தான் கடனில் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் கடனை கொடுக்கமுடியாத நிலையில் இருப்பதால் இவர்களுக்கு கடன் கொடுக்கிறவர்கள் மேலும் கடன் கொடுக்க பயப்படுகிறார்கள். இந்த சமயத்தில் இந்தச் சட்டம் கொண்டுவந்தது வரவேற்கத்தக்கதாயிருக்கிறது. ஆனால் இதில் வரக்கூடாத பல அம்சங்கள் இருக்கின்றன. செலக் கமிட்டியில் எதிர்க்கட்சியினரையும் மற்றக் கட்சியினரையும் போட்டுவிட்டால் மட்டும் போதாது. பல அம்சங்களை கவனித்து, பல பிரச்சனைகளை கவனிக்கவேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். குறிப்பிட்ட காலத்தில் நாணய

[Sri A. Ratnam]

[14th February 1955]

மாக திருப்பிக் கொடுக்கவில்லை என்றாலும், கடன் கொடுக்கிறவர்கள் அவர்களுக்குக் கொடுக்கமாட்டார்கள். இதையெல்லாம் நன்கு பரிசீலனை செய்து ஒரு நல்ல முறையை வகுத்தால் என்போன்ற விவசாயிகளுக்கு மிகவும் நன்மை பயக்கும். இக்கடனை மூன்று ஆண்டுகளுக்குக் கொடுத்து விடவேண்டுமென்று மசோதாவில் காணப்படுகிறது. ஆனால் மூன்று ஆண்டு என்பதை 5 ஆண்டுகள் என்று செய்துவிட்டால் மிகவும் நலமாக இருக்கும். அப்போதுதான் நாம் உண்மையில் விவசாயிகளுக்கு நன்மை செய்தவர்களாவோம். இப்பொழுது விவசாயிகள் கடன் கொடுமையால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். தெருத் தெருவாக பிச்சை எடுக்கிறார்கள். இவர்களை காப்பாற்ற நல்லதொரு சட்டம் இருக்கவேண்டும். இந்த நாட்டிலே எவ்வளவோ திட்டங்கள் வகுக்கிறார்கள். 5 ஆண்டு திட்டம் என்றும், இரண்டாவது ஐந்து ஆண்டு திட்டமென்றும், அதன் பேரிலே கோடி கோடிக் கணக்கான ரூபாய்கள் செலவாக்கப்படுகின்றன. அப்படியிருக்கும்போது கஷ்டப்படும் ஏழை விவசாயிகளுக்கு கோவாப் தேடிச் சொசைடி மூலமாக இந்த நாட்டிலே நலிந்துகொண்டிருக்கும் விவசாயிகளுக்கு கடன் வசதி செய்துகொடுக்கவேண்டும். மேலும் அவர்களுக்கு இடையூறு ஏற்பட்டால், இந்த நாட்டிலே பஞ்சமும் பட்டினியும் உணவுப் பற்றாக்குறையும் தான் ஏற்படும். கடன் கொடுக்க முடியாமல் விவசாயிகள் கோர்ட்டில்தான் நிர்ப்பார்கள். அவர்கள் நிம்மதியாக வாழமுடியாது. ஆதலால் அவர்கள் நிம்மதியாக வாழுவதற்கு நல்ல முறையில் இந்த மசோதாவைப் பரிசீலனை செய்து அவர்களுக்குத் தக்க பாதுகாப்பு அளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI Y. MANJAYA SHETTY :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, at the very outset let me congratulate the Government for having brought forward this beneficial measure affording further relief to the indebted Agriculturists. When the Moratorium Act was passed people with vested interests raised a hue and cry and pleaded that the life of that Act should not be extended and no other measure of a similar nature should be undertaken by the Government. But our Government which is anxious to do something to better the condition and lot of the indebted agriculturists without minding the agitation carried on by these people with vested interests have brought forward this beneficial measure. But for this measure the fate of our poor indebted agriculturists would be quite different when the Act expired. So every one of us must be thankful to the Government for having introduced this excellent measure which will confer immense benefits on the poor indebted agriculturists.

“ One salient feature in this measure is that the Government in their desire to protect and afford relief to indebted poor agriculturists have also taken into consideration the welfare and well-being of the poor creditors. No doubt it may be argued that the protection granted to the poor creditors is not sufficient. But I am sure at the Select Committee stage the Government will try to give more protection to the poor creditors also. Sir, the Government have been taking immense interest, as I have already stated, in the welfare of the poor indebted agriculturists since 1938. In 1938 when Sri Rajagopalachari was the Chief Minister of Madras, the Agriculturists' Debt Relief Act of 1938 was passed. That Act was a more comprehensive measure than the present one. In that Act there was a provision for the scaling down of debts

14th February 1955] [Sri Y. Manjaya Shetty]

which was a great benefit to the indebted agriculturists. But for the provision for scaling down the debt, many of the indebted agriculturists would have been ruined and there would have been a set-back in the progress of agriculture in the State. Now, there is a feeling that such a provision is not provided for in the present Bill. Therefore, I may request the Government that though they may not be inclined to include in the Bill any drastic provision for the scaling down of the debt, they may consider the proposal of at least restricting the rate of interest to two or three per cent per annum.

“No doubt, a reasonable period is provided for in the Bill for the debtors to pay their debts. But depression has already set in and the agriculturists are finding it hard to sell their agricultural produce at a fair price and the price of agricultural commodities are also going down. Therefore, the Government will be well advised if they liberalize the instalment of payment of the debt. It would not be, out of place, if I suggest that the debtors are given at least six months' time to pay the first instalment of the debt and the balance in at least five annual instalments.

“The Bill also provides that if any agriculturist debtor pays one-eighth portion of his debt together with the interest due on it, no creditor can file a suit against him. It is no doubt a good provision and gives good protection to him. But the Bill is not quite clear in this respect. If such a payment is not made, is the creditor entitled to file a suit to get the entire amount? But if the intention of the Government is that if the debtor fails to pay the stipulated instalment within the time allowed, the creditor can file a suit to recover the entire amount, then it may work as a great hardship to the debtor. The Government must make this point clear. No doubt, in the Bill a duty is cast upon the creditor to send a notice demanding the payment of the amount before filing a suit. But it has been our experience that most of the creditors send a bald notice without specifying the particulars about the debt due to them. In such cases, it may cause hardship to the debtors because no debtor has got any documentary evidence to prove his debt. Therefore, in the interests of both the creditor and the debtor, some provision must be made in the Bill for calling upon the creditor to specify clearly the particulars of the debt due to him. If that is done, it would avoid a lot of litigation and it would also enable the debtor to pay his debt in instalments. I hope all these suggestions would be considered by the Select Committee and the Committee would try to amend the Bill as far as possible. With these words, I thank the Government and support the Bill.”

* SRI K. M. SEETHI SAHIB :—“Mr. Deputy Speaker, Sir, it was really a very timely act on the part of the Government to have introduced a permanent enactment for determining the liabilities of debtors and giving relief to them in the matter of discharge of their liability to creditors instead of extending the period of the Moratorium Act. When the Moratorium Bill was

[Sri K. M. Seethi Sahib] [14th February 1955]

introduced by this Government, the Muslim League Party to which I belong welcomed the measure in the hope that it would confer some temporary relief at least to the indebted agriculturists who have had the benefit of a favourable season and who have to be protected from the creditors pouncing upon them to realize their debts and thus deprive them of the benefit of a favourable year they have had. But the working of the Act has been found out to be not as beneficial to the indebted agriculturists as it was expected to be and it caused serious detriment and dislocation to the very credit structure and facility for getting credit for them so as to ensure economic prosperity of the society as a whole. So, when there was a move from an hon. Member of the Communist Party to get the life of the Moratorium Act extended by three years or more, the Muslim League Party rightly opposed it and pleaded for the enactment of a permanent measure determining the rights and liabilities of debtors and creditors. Now they are very much gratified to find that the Government have brought forward a permanent measure to ensure relief to indebted agriculturists in the matter of paying their liabilities in easy instalments. It is a very difficult process for the Government to hold the scales even between debtors and creditors and make very equitable arrangements to ensure the prosperity of both the creditors and debtors. In a country like India where the creditors are also as much agriculturists as the debtors, it becomes very difficult to deny the agriculturist-creditors the right of realizing their debts and meeting their own liabilities so that the society might have an even growth and all round progress and prosperity. Only in that way an attempt can be made to be as fair and precise as possible in the matter of giving relief to agriculturist debtors. The Bill makes a fair attempt in that direction and its provisions are really calculated to ensure the purpose of the measure which is stated in the Statement of Objects and Reasons. As a matter of fact, the proviso to Clause 4 makes it possible for the civil court to confer greater relief and greater protection to agriculturist-debtors than what was contemplated. It is specifically provided in that proviso that

‘Nothing contained in this Act shall bar the Court from passing a decree or making an order in an application for execution of the decree under such terms and conditions as may be more favourable to the debtor than those provided for in this sub-section either of its own motion upon a consideration of all the circumstances of the case or upon an agreement between the parties.’

So, while this Bill lays down the minimum protection and the minimum concession that can be given, it allows the Court to give greater protection and greater concession to debtors on a consideration of all the circumstances connected with the transaction which led to the filing of the suit or a claim being made for the realization of the debt. There is also a healthy provision made to avoid litigation and facilitate debtors to pay their debts in instalments and deny the cost of the suit if the creditor rushes to the court to file it without giving a reasonable opportunity to the debtor to pay off his debt. There are some provisions which require necessary

14th February 1955] [Sri K. M. Seethi Sahib]

modification. All these matters will certainly be gone into at the Select Committee stage and I do hope that this measure will prove a very beneficial one in giving relief to the indebted agriculturists.

3-40
p.m.

“ One word more, Sir, and that is, as has been pointed out by more than one member on the floor of this House, the Government should certainly make provision for enabling the indebted agriculturists to have the necessary credit facilities for paying off their debts either through co-operative banks or by making banks advance the money to the indebted agriculturists on easy terms. I hope that this matter will also engage the attention of the Government and, with these words, I support the Bill.”

* SRI M. P. SUBRAMANIAM :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது சபையின் முன் விவாதத்திலிருக்கின்ற இந்த மசோதாவானது, நமது மாகாணத்திலுள்ள லட்சக்கணக்கான மக்கள், அதாவது கடன் வாங்கியவர்களும், கடன் கொடுத்தவர்களும், இந்த இரண்டு தரப்பினருக்குமிடையிலே தரவாக்களுக்காக ஏங்கி நிற்கும் வகைகளும் ஆவலுடன் எதிர் பார்க்கின்ற நிலையிலே கொண்டுவரப்பட்டிருக்கின்ற தென்பதை நாம் உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும்.”

SRI S. DAIVASIGAMONEY :—“ On a point of order, Sir. Is the hon. Member entitled to cast an aspersion on the legal profession itself? ”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ I do not think he is casting any aspersion.”

SRI S. DAIVASIGAMONEY :—“ The hon. Member was saying that the lawyers were all anxiously waiting. As a matter of fact, we did not. There are many lawyers who do not practice on the civil side at all.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Anyway, it is not an aspersion.”

SRI M. P. SUBRAMANIAM :—“ வக்கீல்கள் என்று குறிப்பிடும்போது நான் எல்லா வக்கீல்களையும் குறிப்பிடவில்லை. கடன்பட்டவர்களிடம் உண்மையாகவே அனுதாபம் காட்டக்கூடிய வக்கீல்கள் இல்லையென்று நான் கூறவில்லை. ஒரு சிலரைத்தான் நான் குறிப்பிட்டேன். தவணைகளை வேண்டாம் மென்று சொல்லக்கூடிய இவர்களுக்கு தகுந்த fees கொடுத்தால், மூன்று தவணைகளுக்குப் பதில் 20 தவணைகளில் கூட கடன் தொகையை திருப்பிக் கொடுக்கும்படி கோர்ட்டில் ஆர்டர் வாங்கித் தருவார்கள் என்பதை மறுக்கமுடியாது. ஒரு சிலர் இந்த மசோதாவே அவசியமில்லை என்று கூறுகிறார்கள். இந்த மாதிரிக் கடன் நிவாரண மசோதா ஒரு ‘emergency’ யின் போது மட்டுமே கொண்டுவரப்பட வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இது மாதிரி “emergency” கனம் ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியார் ஒரு சட்டம் கொண்டுவந்த சமயத்தில் இருந்தது; இப்பொழுது நீடிக்கவேண்டிய சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது என்று கேட்கிறார்கள். நான் அவர்களுக்கு சொல்ல விரும்புவது என்னவென்றால், ‘emergency’ என்பது யுத்தம் மூண்டால் மட்டும் ஏற்படும் என்று சொல்வதற்கில்லை. கடன்பட்டிருக்கும் விவசாயிகள் கடனைத் திருப்பிக்கொடுக்க முடியாத நிலையிலிருக்கிறார்கள் என்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். விவசாயிகள் கடன்வாங்கும்போது விருப்பமாகவும் கடனைத்திருப்பிக் கொடுக்கும்போது வேண்டா வெறுப்பாகவுமிருக்

[Sri M. P. Subramaniam]

[14th February 1955]

புரர்கள் என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். உண்மை நிலையைப்பற்றிந்து கொள் ளாமல் இப்படி மேல் வாரியாகச் சொல்லுவதில் பிரயோசனமில்லை. யுத்தக் காலத்திலேயும் அதற்குப் பிறகும் கூட விவசாயப் பொருள் களின் விலைவாசிகள் எல்லாம் நல்ல நிலைமையிலிருந்ததால், குடியான வன் உற்சாகத்துடன் அதிகக் கடனை வாங்கிவிட்டான். இது சரியாகவு மிருக்கலாம்; அல்லது தவறாகவுமிருக்கலாம். ஆனால் இன்று விவசாயப் பொருள்களின் விலைவாசிகள் குறைந்திருக்கின்ற நிலையிலே, வாங்கிய கடன்களைத் திருப்பிக் கொடுக்கவேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தத் தில் விவசாயிகளிருக்கிறார்கள். அதற்காக வாங்கிய கடனைத் திரு ப்பிக்கொடுக்க மாட்டேன் என்று சொல்லி எந்த விவசாயியும் முன் வர வில்லை. அந்த மாதிரி யாரையும் நாம் பார்த்ததில்லை. கடனைக் கேட்கக் கூடாது என்று கடன் வாங்கியவர்கள் சொல்வதாகக் கூறுவது, வேண்டு மென்றே அவர்கள்பால் ஒரு குற்றச்சாட்டை அரசாங்கத்தினிடத்தில் பரப்ப வேண்டுமென்ற ஒரே நோக்கத்துடன்தான். ஏற்கனவே ஒருவன் ரூ. 1,000 கடன் வாங்கியிருந்தால், விவசாயப்பொருள்களின் விலை நல்ல நிலையிலிருந்தால், இரண்டு ஏக்கர் நிலத்திலிருந்து கிடைக்கக் கூடிய வரு மானத்தைக் கொண்டு கொடுக்கக் கூடிய நிலையிலிருந்தான். ஆனால் இப் பொழுது பொருள்களின் விலை குறைந்துவிட்டதால், 4 அல்லது 5 ஏக்கர் நிலமிருந்தால்தான் அதிலிருந்து கிடைக்கக் கூடிய வருமானத்தைக் கொண்டு கொடுக்க முடியும். ஆகையால், இப்பொழுது கொடுக்கும் சக்தி பாதிக்குமேல் குறைந்திருக்கிறது என்ற உண்மை நிலையைப் பார்க் கும்போது, இந்த மாதிரி மசோதா கொண்டு வரவேண்டிய “emergency” இருக்கிறது என்று நாம் சொல்லுகிறோம்.

“இப்பொழுது கொண்டு வந்துள்ள மசோதாவில் ரூ.150-க்கு மேல் நிலவரி கொடுப்பவர்களுக்கு எந்த விதமான பாதுகாப்பும் அளிக்கப்பட வில்லை. பொதுவாக, ரூ. 150-க்கு மேல் கிஸ்தி செலுத்துபவர்கள் பெரிய நிலப்பிரபுக்கள் என்று கூறுவதற்குமில்லை. சாதாரண மத்தியதர வகுப்பி னர்கூட ரூ. 200 அல்லது ரூ.250 கிஸ்தி செலுத்துகிறார்கள். கிராமப்புரங் களிலிருக்கும் இந்த மாதிரி நடுத்தரவர்க்கத்தினரின் வாழ்க்கை நிலை சாதாரண N.G.O. வின் வாழ்க்கை நிலையைவிட மோசமாக இருக்கிறது என்பதை நாம் மனதில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அவர்கள் தங்களுடைய பிள்ளைகளை படிக்கவைக்ககூட முடியாமல் திணறுகிறார்கள். கோயம்புத்தூர், சேலம், ராமநாதபுரம் போன்ற பிரதே சங்களில் ரூ. 200 முதல் ரூ. 300 வரை கிஸ்து செலுத்துபவர்கள் மத்திய தர வாழ்க்கையையே நடத்த இயலாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். ரூ. 150-க்கு மேல் கிஸ்து செலுத்துபவர்கள் விவசாயிகள் இல்லை என்று சொன் னால் பெரும்பாலானவர்களுக்கு கஷ்டம் ஏற்படும். அவர்களும் அவர்களை விடப் பணக்காரர்களிடமிருந்துதான் கடன் வாங்கி இருக்கிறார்கள். வருமான வரி கொடுப்பவர்கள், ரூ. 20,000-க்கு குறையாமல் turn over விருந்து விற்பனை வரி கொடுப்பவர்கள் விவசாயிகளல்ல என்று கூறியிருப் பது நியாயமானதே. ஆனால் இந்த ரூ. 150 கிஸ்தி வரம்பை ரூ. 250 ஆக உயர்த்தவேண்டுமென்றே கேட்டுக் கொள்கிறேன். அல்லது வரம் பையே எடுத்துவிடவேண்டுகிறேன். கடன் கொடுத்த பணக்காரர்கள் விஷய த்தில் அரசாங்கம் அக்கரை கொள்ளத் தேவையில்லை. பணக்காரர்களுக்கு பணத்தை உடனடியாக திருப்பித்தர படவில்லையானால் அவர்களுக்கு கஷ்டம் வந்துவிடாது.

“அடுத்தபடியாக, கடன் கொடுத்தவருக்கு ரூ. 5,000-க்கு குறைவாக சொத்து இருந்தால், அவர்கள் கடனை வசூலித்துக் கொள்ளலாமென் றிருக்கிறது. கடன் வாங்கியவனுக்கு திருப்பிக் கொடுக்கும் சக்தியிருக் கிறதா என்பதை சர்க்கார் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். மேலும், எந்த அடிப்படையில் இந்த ரூ. 5,000 சொத்து உடையவர் என்பதை நிர்ணயிக் கப்போகிறார்கள் என்பதும் தெளிவாகியில்லை. சாதாரணமாக ஒருவருக்கு சொத்தேயில்லாமலிருக்கலாம். ரொக்கமாக ரூ. 5,000 அல்லது ரூ. 10,000 வைத்திருக்கலாம். இதை திட்டவாட்டமாக நிர்ணயிக்க வழிவகை செய்யவேண்டும். ரூ. 5,000 வரம்புக்கு கீழ் சொத்துடையவர்களுக்கு

14th February 1955] [Sri M. P. Subramaniam]

கடனைத்திருப்பிக் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொன்னால் சிறிய விவசாயிகள், ரூ. 100 அல்லது ரூ. 200 கடன் வாங்கியிருப்பவர்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள். இந்த கடன்கள் சம்பந்தப்பட்டவரையிலும் மூன்று அல்லது ஐந்து வருடத் தவணைகளில் கொடுக்கும்படி செய்தால் நல்லது.

“அடுத்தபடியாக, அசலில் 8-ல் ஒரு பங்கையும் வட்டியையும் உடனடியாக மூன்று மாத காலத்திற்குள் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது, குறைந்தபட்சம் ஆறுமாதகால அவகாசமாவது வேண்டும். தவணைகளில் கொடுக்கலாம் என்று சொல்லும்போது, அசலில் 8-ல் ஒரு பங்கையும், வட்டி பாக்கியையும் உடனடியாகக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்பது பெரும்பாலான விவசாயிகளுக்குக் கஷ்டத்தை விளைவிக்கும். எனக்கு முன் பேசிய பல நண்பர்கள் எடுத்துக்காட்டியது போல், ரூ.1,000 கடன் கொடுத்தால் ரூ. 1,500 அல்லது ரூ. 2,000-க்கு கடன் பத்திரம் எழுதி வாங்கப்படுகிறது. ஆகவே, அதிகமாக எழுதி வாங்கிய தொகையிலே 8-ல் ஒரு பங்கு என்று சொன்னால், உண்மையாக வாங்கிய கடனில் 4-ல் ஒரு பங்கு ஆகிவிடும். அதோடு வட்டி பாக்கியையும் சேர்த்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்றால், கிட்டத்தட்ட கடனில் பாதியை கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே இந்த அசலில் 8-ல் ஒரு பங்கும், வட்டியையும் உடனடியாக கொடுக்கவேண்டுமென்ற ஷரத்தை எடுத்துவிட்டு எல்லா வற்றையுமே தவணைகளில் கொடுக்கலாம் என்று வழிவகை செய்யவேண்டும்.

“அடுத்தபடியாக மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் வாங்கிய கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லுவது சரியல்ல. அப்படிக் கொடுக்கக் கூடிய காலம் போதாது. குறைந்தது பத்து அல்லது இருபது வருஷங்களுவது தவணை கொடுக்கவேண்டும். இப்பொழுது ஹைதராபாத், பஞ்சாப் முதலிய மாகாணங்களில் சாதாரணமாக கடனைத் திருப்பிகொடுக்க பத்துப் பனிரண்டு வருஷங்கள் தவணையாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதனால் இங்கு மூன்று ஆண்டுகள் என்று இருப்பதை குறைந்தது ஏழு அல்லது எட்டு ஆண்டுகள் என்று திருத்திக் கொள்ளவேண்டும். அப்படிப்பட்ட நீண்டகால தவணையைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று செலெக்ட் கமிட்டி சிபாரிசு செய்யும்படியாகக் கேட்டுக்கொண்டு இத்துடன் என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

3 50
p.m.

SRI K. S. ARDHANARESWARA GOUNDER:—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மசோதாவை ஆதரித்து சில வார்த்தைகளைச் பேச ஆசைப்படுகிறேன். இந்த மசோதாவை மூன்று பக்கங்களிலிருந்து பார்க்கிறார்கள். ஒன்று கடன் வாங்கின விவசாயிகள், மற்றொருவர் லேவா தேவிக்காரர்கள், மூன்றாவது வக்கீல்கள். இங்கு வக்கீல்களுக்கு இது சம்பந்தமில்லை என்று சொல்லலாமே தவிர, வெளியில் பலரை சந்தித்துக் கேட்டால் வக்கீல்களுக்கு இந்த சட்டத்தினால் கோர்ட்டில் வேலை இப்பொழுது இல்லை என்பதை எல்லோரும் தெரிந்துகொள்ளலாம். நேரிலும் தெரிந்துகொள்ளலாம். வக்கீல்களுக்கு சம்பந்தம் இல்லை என்று சொல்லுவது மிகவும் தப்பான காரியம் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

“முக்கியமாக இப்பொழுது விவசாயிகள் இருக்கிறார்கள். இந்த விவசாயிகள் கடன்காரர்களேவிட வக்கீல்கள் கையில் அகப்படாமல் இருந்தால் அதுவே அவர்களுக்கு நல்ல நிவாரணம் அளித்ததாகும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். உண்மையிலேயே கடன்காரர்கள் கோர்ட்டுகளுக்குப் போய் தாவா தொடரும்போது கடன்பட்டவர்கள் வாய்தா கேட்டால் கொடுத்துவிடுவார்கள். ஆனால் வக்கீல்கள் மட்டும் வாய்தா கொடுக்கவே மாட்டார்கள். • வக்கீல்கள் தங்களுடைய பீசை முதலில் எடுத்துக் கொண்டுதான் கோர்ட்டில் ஆஜராவார்கள். இது சம்பந்தமாக ஒரு உதாரணத்தை சொல்லிக் கொள்ளஆசைப்படுகிறேன்.

“கனம் ராஜாஜி அவர்கள் இருக்கிறார். 1938-ம் வருஷத்தில் அவர் ஒரு கடன் நிவாரணச் சட்டம் கொண்டுவந்தார். அதன் மூலம்

[Sri K. S. Ardhanareswara Gounder] [14th February 1955]

விவசாயிகளுக்கு பல நிவாரணத்தை உண்டாக்கினார். 1954-ம் வருஷத்திலும் அவர் ஒரு நிவாரணச் சட்டம் கொண்டு வந்து விவசாயிகளுக்கு நிவாரணம் அளித்தார். இப்பொழுதும் அவர் இல்லாமல் இல்லை. அவர் கவுன்சிலில் மெம்பராகத்தான் இருக்கிறார். அவரையும் இந்த செலெக்ட் கமிட்டியில் சேர்த்துக்கொள்வார்கள் என்றே நினைக்கிறேன். அவரும் இதில் கலந்துகொள்ளுவார் என்றே நினைக்கிறேன். அவரும் இந்த செலெக்ட் கமிட்டி விவாதத்தில் கலந்துகொண்டால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும். அதனால் விவசாயிகளுக்கும்நல்ல நிவாரணம் கிடைக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன்.”

SRI S. PANCHAKSHARAM :—“ அவரும் ஒரு வக்கீலாக இருந்தவர்தான்.”

SRI K. S. ARDHANARESWARA GOUNDER :—“ அவர் வக்கீலாக இருந்தாலும் அவர் அதிகப்படியாக வக்கீல் தொழிலில் ஈடுபட வில்லை. விவசாயிகளுக்கு நன்மை செய்வதில் அதிகமாக அவர் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தார் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

*** SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—**“ Sir, is it proper on the part of any hon. Member to canvas the selection of a certain Member for the Select Committee and talk about lawyers' profession? Has that any connection to the subject-matter of Bill? ”

DEPUTY SPEAKER :—“ The hon. Member is only making a suggestion.”

SRI K. S. ARDHANARESWARA GOUNDER :—“ நான் என்னுடைய அபிப்பிராயத்தைத்தான் சொல்லுகிறேன். அவர் செலெக்ட் கமிட்டியில் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுவதும் சேர்த்துக்கொள்ளப்படாததும் கனம் மந்திரி அவர்களுடைய கையில் இருக்கிறது. சதாரணமாக எடுத்துக்கொண்டால் இந்த ரூ. 5,000-க்கு மேற்கொண்டவர்களுக்கு . . . ”

*** SRI V. GOPALA GOUNDER :—**“ Sir, one hon. Member has already referred to the lawyers' profession and the other hon. Gentleman is referring to the lawyer's profession. I do not know how it is related to the Bill. I take objection to such references. We are not the only persons benefited or affected by this Bill.”

DEPUTY SPEAKER :—“ He is only speaking about the Bill and not about the lawyers' profession or any other profession.”

SRI S. PANCHAKSHARAM :—“ Sir, . . . ”

DEPUTY SPEAKER :—“ Order, order. Let the hon. Member Sri Gounder continue his speech. நீங்கள் இந்த ‘பில்லைப்’ பற்றி பேசுங்கள்.”

SRI K. S. ARDHANARESWARA GOUNDER :—“ இப்பொழுது வக்கீல்களைப்பற்றி நான் பேசவில்லை. பொதுவாக மக்களுடைய பிரதிநிதி என்ற ஹோதாவில்தான் பேசுகிறேன். விவசாயிகளுக்கு எந்தெந்த விதங்களில் நிவாரணம் அளிக்கவேண்டும் என்ற முறையில்தான் நான் பேசுகிறேன். வக்கீல்கள் எவர் மேலும் நான் புகார் சொல்லவில்லை. அவர்களுடைய குறைவைப்பற்றியும் நான் இங்கு சொல்லவில்லை. வேறொருவர் மேல் குற்றமாக எதுவும் நான் சொல்லவில்லை என்பதை கனம் அங்கத்தினர்கள் எல்லோருக்கும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஒவ்வொருவரும்

14th February 1955] [Sri K. S. Ardhanareswara Gounder]

அவர்வர்களுடைய தொகுதியிலிருந்து பிரதிநிதிகளாகத் தேர்தெடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை எல்லோரும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். லாயர்கள், பணக்காரர்கள், கடன்காரர்கள் விவசாயிகள் என்று நினைப்பதற்கு இல்லை.

“ அடுத்தபடியாக இப்பொழுது ரூ. 5,000-க்குக் குறைவாக சொத்து இருக்கிறவர்களுக்கு இந்த சட்டம் விதி விலக்கு அளிக்கிறது. அப்படி இருந்தால் அவர்கள் லேவாதேவி செய்வதற்கு இடம் ஏற்படும். அதற்கு இடம் கொடுக்காமலிருந்தால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும். ரூ. 5,000-க்குக் குறைவாக இருக்கிறவர்கள் லேவாதேவி செய்யலாம் என்று இருக்கக் கூடாது. இது என்னுடைய அபிப்பிராயம். கோவாபரேடிவ் சொஸைட்டி, கஜானாக்கள் முதலியவைகளிலிருந்து கிராமங்களுக்குப் போகும் பணம் சரியானபடி போய் சேருகிறதா என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய கடன் சரியான வழியில் போய் சேருகிறதா என்பதையும் பார்க்கவேண்டும். அதற்காக பஞ்சாயத்துக்களிலும், கிராமங்களிலும் விவசாயிகள் அடங்கிய ஒரு கமிட்டியை ஏற்படுத்தி நல்ல முறையில் பணம் கொடுக்கப்படுகிறதா என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். மற்றும் கடன் கொடுத்தவர்கள் ரூ. 5,000-க்கு குறைவாக மதிப்புள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களா என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். ஏனென்றால் கோவாபரேடிவ் சொஸைட்டி என்பது ஐக்கிய நாணய சங்கம். அது நாணயமாக நடந்துக்கொள்ளுகிறதா என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். அதில் வேலை செய்கிறவர்களும் நாணயமாக நடந்துகொள்ளுகிறார்களா என்பதையும் பார்க்கவேண்டும். இது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

“ அடுத்தபடியாக பார்க்கும்போது அநேக இடங்களில் பொய்க்கிரயங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். ரூ. 4,000 அல்லது 5,000 மதிப்புள்ள சொத்துக்களை இந்த மசோதாவிற்கு பயந்துகொண்டு குறைந்த விலைக்கு வாங்கியதாக அதாவது ரூ. 1,000-க்கு கிரயம் செய்ததாக எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். அதைப்போல் பல இடங்களில் அப்படி பொய்க்கிரயம் செய்திருக்கிறார்கள். அவையெல்லாம் ரசுவானால் அப்படி எழுதியவர்களுக்கு தக்க தண்டனை கொடுத்தால் அங்கே இருக்கும் மற்றவர்கள் அந்தமாதிரியான காரியங்களை இனிமேல் செய்யமாட்டார்கள். அதில் ஈடுபடாமலுமிருப்பார்கள்.

“ வசூல் செய்யும்போது எட்டில் ஒரு பங்கு தொகையையும் வட்டியையும் மூன்று மாதங்களில் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்று இருக்கிறது. அப்பொழுது விவசாயிகளுக்கு வரும்படி வரக்கூடிய நான் அல்ல. இப்பொழுது ரொம்பவும் வரட்சையான காலம். இந்த சமயத்தில் வசூல் செய்வது என்பது முடியாது. விவசாயிகள் ரொம்பவும் கஷ்டப்படுவார்கள். ஆகையினால் மூன்று மாதங்கள் என்பதை ஆறு மாதங்கள் என்று மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். அப்படி ஒத்தி வைத்தால்தான் நன்றாக இருக்கும். ஆனால் தற்போது விலைவாசிகள் குறைந்திருக்கின்றன, அறுவடையான மூன்று மாதங்களில் நல்ல விலை கிடைக்கும், அப்பொழுது கடனைக் கொடுப்பதற்கு நன்றாக இருக்கும் என்று சொல்லலாம். விவசாயிகளுடைய வழக்கம் அது அல்ல. தான்யங்கள் அறுவடையானவுடன் அவர்கள் தங்களுடைய தான்யங்களை விற்றுவிட்டு தங்களுடைய கடன் பளுவை குறைத்துக் கொள்வதற்குத்தான் நினைப்பார்கள். மூன்று மாதங்கள் கழித்து அவர்கள் கையில் பணம் இருக்காது. தான்யங்கள் கிடைத்தவுடனேயே அதை விற்று தங்களுடைய பளுவிற்கு நிவாரணம் செய்துகொள்ளுவார்கள் அதனால்தான் ஆறு மாத காலம் என்று திருத்திகொள்ள வேண்டும்.

“ கூட்டுறவு செசைட்டிகளில் அநேக ஊழல்கள் இருக்கின்றன. அவைகளை நிவர்த்தி செய்யவேண்டும். கிராமங்களில் அநேகம் சொசைட்டிகள் இருக்கும். அந்த சொசைட்டிகளில் பார்த்தால் ஒரே நபர்தான் கடன் வாங்கிக்கொண்டிருப்பார். அவரே சுமார் இருபது வருஷங்களுக்கு மேல் கடன் வாங்கிக்கொண்டிருப்பார். ஏனென்றால் அந்த கிராமங்களில் இருக்கும் லேவாதேவிகாரர்கள் அந்தப் பணத்தை கடனாக வாங்கி மத்தியதர விவசாயிகளுக்குகந்த வட்டிக்குக் கொடுத்துக்கொண்டு வருவார்கள்.

[Sri K. S. Ardhanareswara Gounder] [14th February 1955]

அந்தத் தவணை முடிந்தவுடன் மறுபடியும் கடன் வாங்கிக்கொண்டு வருவார்கள். இப்படி நடப்பதை கிராமங்களிலுள்ள சொசைட்டிகளில் பார்த்தால் தெரியும். ஒவ்வொரு தடவையும் கடன் வாங்கும்போது பார்த்தால் ஒரே நபராகத்தான் இருக்கும். அங்கு யார் சொசைட்டி ப்ரசி டென்ட், யார் செக்ரட்டரி ஆக இருப்பார்களோ அவர்களுக்கு இவர்கள் தயவு காட்டுகூடியவர் களாக இருப்பார்கள். கீழே இருக்கக்கூடியவர்கள் நேரடியாகப்போனால் . . .”

* SRI S. PANCHAKSHARAM :—“ On a point of order, Sir. The hon. Member is criticising co-operative institutions and their working. We are now on the Agriculturists Debt Relief Bill. Therefore, I would request the Hon. Deputy Speaker to ask the hon. Member to confine himself to the Bill on hand.”

DEPUTY SPEAKER :—“ கோவாபரேடிவ் சொசைடியைப்பற்றி பேசுவது நன்றாக இருக்காது. இந்த ‘பில் லைப்’ பற்றியே பேசுங்கள். அப்போது தான் நன்றாக இருக்கும்.”

SRI M. NARAYANA KURUP :—“ On a point of order, Sir. We are dealing with debtors and creditors. Co-operative Societies are as much creditors as any other individual. The hon. Member is quite within his right in making reference to co-operative societies.” (Opposition cheers.)

SRI S. PANCHAKSHARAM :—“ It is not in that aspect I am objecting. What the hon. Member is saying is a barefaced criticism of the institutions and their working.”

SRI K. S. ARDHANARESWARA GOUNDER :—“ இப்பொழுது நாம் இந்தச் சட்டத்தைப் பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு அனுப்பப் போவதால் கூட்டுறவு சொசைட்டி மூலமாக சர்க்கார் விவசாயிகளுக்கு நிவாரணம் அளிக்கலாம் என்பதற்காகத்தான் இதைப்பற்றி குறிப்பிடுகிறேன். இதில் கூட்டுறவு சொசைட்டியைப்பற்றி பேசக்கூடாது என்பது நன்றாகத் தெரியும். கூட்டுறவு மூலமாக கடன் வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும் என்றிருப்பதால் அதில் இருக்கும் ஊழல்களை நிவர்த்தி செய்வதற்காகத்தான் அதைப் பற்றி பேசினேன். அப்படி நிவர்த்தி செய்தால்தான் ஜனங்களுக்கு நன்மை செய்யமுடியும் என்பதற்காகத்தான் இதைச் சொன்னேன். கூட்டுறவு சொசைட்டி என்பது ஐக்கிய நாணய சங்கம். அது நாணயமாக நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அதைப்பற்றி இங்கு குறிப்பிட்டேன். ஆகையால் இதில் இருக்கக்கூடிய ஊழல்களை நிவர்த்தி செய்துவிட்டு நல்ல முறையில் விவசாயிகளுக்கு நிவாரணம் அளிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

4 p.m. * SRI S. DAIVASIGAMONEY :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, it has become the fashion of the day and also the fashion of the speakers to criticize lawyers in general whether they deserve it or not and the profession of law. My predecessor has forgotten the fact that the Bill under discussion was drafted by a lawyer and is being piloted by a lawyer-Minister. Lawyers are as anxious as others to bestow some benefit on poor agriculturists.

“ I generally welcome this Bill. But there are one or two provisions in it which lead me to believe that the Government are not really very anxious to help the deserving and poor agriculturists. We know that ninety per cent of the agriculturists are very poor

14th February 1955] [Sri S. Daivasigamoney]

and own less than five acres per head. These persons are given what I may call negative relief. This Bill provides for agriculturists who are debtors to repay their debts in instalments. It provides that agriculturists should pay within three months of the commencement of this Act the interest due on the debt up to the commencement of this Act and one-eighth of the principal outstanding and the balance of the debt in three annual instalments. Suppose a debtor pays one-eighth of the principal and defaults in the payment of the balance. Is it open to the creditor to file a suit for the recovery of the entire amount or can he sue for the recovery of only the instalment falling due for payment in that year? That point is not made clear in this Bill.

“ By passing the Madras Indebted Agriculturists (Temporary Relief) Act, 1954, we have blocked the credit facilities that were available to agriculturists. For one year they were not able to get any credit at all. Within three months of the coming into force of this Act, they will be faced with the difficulty of having to raise credit for paying the first instalment of loan as contemplated in this Bill. When crops have failed, agriculturist may not be able to find resources even for his livelihood. When he approaches his neighbour for financial help, he will say that he will not lend him anything because this Act has come into force. That is the danger which faces the agriculturists. Is there any provision under which agriculturists can go to a bank or credit corporation which can give them credit? This Bill does not give them any appreciable relief at all.

“ ‘ Debt ’ for the purposes of this Act is defined as not including (i) any sum payable to the State or the Central Government or to any local authority and (ii) any sum payable to any co-operative society including a land mortgage bank. When this provision is there, what is the real benefit that is conferred upon the poor agriculturist-debtors? An agriculturist might have borrowed money from the Government for the purpose of purchasing bullocks or for digging wells or in the shape of takkavi loans, etc. Under this Act it is open to the Government to demand from him the entire amount immediately, that is, without giving any time for repayment. A few days ago there arose a concrete case. A person borrowed money from the Government. The Collector said that he must pay the dues at once. But the borrower pleaded for giving two or three months’ time for repayment. The Collector could not give him any extension of time, because it was not within his power and the power of granting extension was vested only in the Minister. The Minister was approached. He said that he was sorry he could not do anything as the Central Government, from whom they borrowed and lent the amount, were sitting tight upon them and insisting upon repayment of the loan immediately and they were not prepared to grant any extension of time. When the Government are not lenient towards the poor agriculturists, how can they expect the other creditors to be lenient? If the Government are really anxious to help,

[Sri S. Daivasigamoney] [14th February 1955]

they should come forward and say to the poor and deserving indebted agriculturists that they will wait till such and such a date for the collection of the debt due from them or that they will collect it in the same manner as the other creditors are allowed to collect under this Act.

“Then again, a creditor the value of whose property does not exceed five thousand rupees is entitled to collect his dues from the debtor immediately and in a lump-sum. I know very many cases of Baniyas who are lakheers. They do not pay any income-tax or sales tax. They are mere money-lenders. Such a person may go to a Court of law and say: I have lent to this man and I am entitled to collect the whole amount from him immediately, because my property is worth only five thousand rupees or less. It is very difficult to prove the value of one's property in a Court of law. The method proposed is cumbersome. As has been suggested in a leaderette in 'The Mail', the Government could have brought forward a simpler Bill. Instead of allowing the creditors to go to Courts, ample opportunities could have been given to the indebted agriculturists for repaying the debt in easy instalments within a period of one or two years. That will be much better. Our intention is that the poor and indebted agriculturists must be benefited. I implore the Government to give the indebted agriculturists the same facilities in respect of dues to Government or to co-operative societies as the facilities that the other creditors are asked to give.”

DEPUTY SPEAKER:—“The hon. Member Sri V. Balakrishnan will now speak. He should finish his speech within five minutes.”

* SRI V. BALAKRISHNAN:—“All right Sir, கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் மந்திரி அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் மசோதாவில் நீதியும், அநீதியும் கலந்திருக்கிறது. நீதிக்காக அவரைப் பாராட்டவும், அநீதிக் காக அவரை நிந்திக்கவும் வேண்டியிருக்கிறது, குற்றம் சொல்லவும் வேண்டியிருக்கிறது.

“நீதி என்னவென்றால் விவசாயத்தையே தங்களது ஜீவனோபாயத் திற்காக நம்பியில்லாதவர்களுக்கும், விவசாயத் தொழிலில் ஈடுபடாதவர்களுக்கும், விவசாய வருமானத்தையே நம்பிக்கொண்டு இல்லாதவர்களுக்கும் இந்த மசோதாவில் சலுகை கொடுக்காமல் விட்டிருப்பதுதான். அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த சலுகையையும் ரத்து செய்துவிட்டு, உண்மை விவசாயிகளுக்கே இந்தச் சட்டத்தினால் அனுசூலம் ஏற்படும்படி செய்திருப்பதற்காக நான் சர்க்காரைப் பாராட்ட வேண்டியிருக்கிறது.

4-10
p.m

“அதேசமயத்தில் 150 ரூபாய்க்கு மேல் கிஸ்தி கட்டுகின்ற விவசாயிக்கு இந்தச் சட்டம் பாதுகாப்பு அளிக்காது என்று சொல்லப்பட்டிருப்பது பெரிய அநீதியாகும். அது நேர்மையும், நீதியும் நிறைந்ததாக இல்லையென்று நான் வருத்தத்துடன் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

“உதாரணமாக ஒரு விஷயத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நீராரம்பப் பிரதேசத்தில் 150 ரூபாய் கிஸ்தி கட்டக்கூடியவர்களுடைய நிலைமையைவிட

14th February 1955] [Sri V. Balakrishnan]

காடாரம்பப் பிரதேசத்திலுள்ள அதாவது ஸ்ரீ எம். பி. சுப்ரமணியம் அவர்கள் இருக்கிற ஊர், ஸ்ரீ ரத்தின கவுண்டர் இருக்கிற ஊர், ஆகியவற்றிலுள்ள 500 ரூபாய் 600 ரூபாய் கிஸ்தி கட்டுகிறவர்களுடைய நிலைமை மிக மிக மோசமாக இருக்கிறது. மேலும் நீராரம்பப் பிரதேசத்திலிருந்து வந்திருக்கும் என் நண்பர் ஸ்ரீ சம்பந்தம் எப்படி இருக்கிறார் என்று பாருங்கள். அவரது உருவம் எவ்வளவு வாஸிப்பாக இருக்கிறது என்றும் பாருங்கள். அதேசமயத்தில் என் பக்கத்தில் இருக்கிற ஸ்ரீ ரத்தின கவுண்டர் அவர்களுடைய உடம்பையும் பாருங்கள். கண்கள் குழி விழுந்து, உடம்பு வற்றி, முதுகும் கனல் விழுந்து உண்மையாக காடாரம்பப் பிரதேசத்திலுள்ள மக்கள் எப்படி இருக்கிறார்கள் என்பதை நிரூபணமாக காட்டுகிறது.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ அதற்கு உண்மையான காரணம் கனம் மெம்பர் அவர்களுக்குத் தெரியுமா என்று கேட்கிறேன்.” (சிரிப்பு.)

*** SRI V. BALAKRISHNAN :—**“ இந்த மசோதாவில் காடாரம்பமாக இருந்தாலும் சரி, நீராரம்பப் பிரதேசமாக இருந்தாலும் சரி, சர்க்காருக்கு ரூ. 150-க்கு மேல் கிஸ்தி கட்டுகிற விவசாயிகளுக்கு இந்த மசோதா பாதுகாப்பாக இருக்காது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது ரொம்ப நியாயமற்றதாகும். காடாரம்பத்தில் இருக்கின்ற விவசாயிகள் படுகிற கஷ்டம் சொல்லி முடியாது. உதாரணமாக காடாரம்பத்தில் ஒரு விவசாயி இருந்தான். வருஷா வருஷம் அவன் தன்னுடைய நிலத்தில் பணம் கடன் வாங்கியே சாகுபடி செய்துவந்தான். ஒவ்வொரு வருஷமும் மழையில்லாமையினால், பயிர்களில் பூச்சி விழுந்தமையினால், அவனுக்கு மகசூல் நஷ்டமாகிக்கொண்டே வந்தது. அதனால் அவன் வாங்கிய கடனை அடைக்கவே முடியவில்லை. அதனால் அவன் மனம் நொந்தவனாக அவனுடைய ஊரிலிருந்து அரசமரத்தடி கடவுள் பிள்ளையார் முன் சென்று, குட்டிக்கொண்டு, தோப்புக்கரணம் போட்டு, ‘சாமி, உனக்குக் கருணையிலையா? நான் இப்படி ஒவ்வொரு ஆண்டும் கடன் வாங்கி பயிர்ச்செலவு செய்கிறேன். ஒவ்வொரு வருஷமும் எனக்கு நஷ்டம் ஏற்பட்டுக்கொண்டே யிருக்கிறதே. இப்படி என்னை நீ மோசம் செய்யலாமா’, என கண்ணீர் மல்க தரையில் விழுந்து விழுந்து கும்பிட்டெழுந்தான். கடைசியாக அவன் கண்ணைத் திறந்தபோது அவனுக்கே ஒரு பெரிய ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஏனென்றால் அந்தப் பிள்ளையார் அறையில் கோவணம் கூட இல்லாமலிருந்தார். ‘அடா, இந்தப் பிள்ளையாரை விட நாமே தேவலை போலிருக்கிறதே! நமக்காவது அடி வயிற்றில் கோவணம் இருக்கிறது. அவர் நம்மைக்காட்டிலும் அதிக வருஷம் முன்பே விவசாயம் செய்ய ஆரம்பித்து கடைசியில் அறைக் கோவணம் கூட இல்லாமல் நிர்வாண நிலையை அடைந்து இந்த அரசமரத்தடியில் வந்து அமர்ந்துவிட்டார் போலிருக்கிறது. அவரை வந்து நாம் அண்டிவோமே. இனி விவசாயமும் வேண்டாம். நம் அடி வயிற்றில் இருக்கும் கோவணமும் பறி போக வேண்டாம்’, என்று அந்த விவசாயி அங்கிருந்து ஓட்டம் பிடித்ததாக ஒரு கதைச் கூட்ச் சொல்லுவார்கள்.” (சிரிப்பு.)

*** SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—**“ ஆன் எ பாயன்ட் ஆப் ஆர்டர் சார். கனம் அங்கத்தினர் பேசும்போது ‘அடிவயிற்றிலுள்ள கோவணம்’ என்று குறிப்பிட்டார். அடிவயிற்றில் கோவணம் இருக்குமா என்று நான் அவரைக் கேட்க விரும்புகிறேன்.” (சிரிப்பு.)

*** SRI V. BALAKRISHNAN :—**“ என்னுடைய நண்பர் அவர்களுக்கு அடிவயிற்றிலிருந்துதான் கோவணம் ஆரம்பமாகிறது என்று தெரியாது போலிருக்கிறது. (சிரிப்பு.)

“இந்த மசோதாவை பார்க்கிறபோது காடாரம்பத்திலுள்ள விவசாயிகளுடைய உண்மையான நிலைமையை சரிவர கவனிக்கவில்லையென்றே நான் கருதவேண்டியிருக்கிறது. இன்றையதினம் சர்க்காருக்கு 500

[Sri V. Balakrishnan] [14th February 1955]

ரூபாய்க்கு மேல் கிஸ்து கட்டுகின்ற காடாரம்ப விவசாயிகள் சர்க்குபடிக்காக நிறையக் கடன் வாங்கி கடன்களைத் திருப்பித் தரமுடியாமல் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எல்லாம் இந்தச் சட்டத்தினால் பாதுகாப்பு கொடுத்தால் என்ன என்று நான் கேட்கிறேன். அவர்களும் விவசாயிகள் இல்லையா? அவர்களும் இந்நாட்டுப் பிரஜைகள் இல்லையா? அவர்கள் மாத்திரம் என் தத்தளிக்க வேண்டும் என்று கேட்கிறேன். கனம் மந்திரி அவர்கள் அபிவிருத்தி வரி மசோதாவில் பேசும்பொழுது எல்லோருக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட வரியை விதிக்காமல் அவரவர்களுடைய நிலைமைக்கு ஏற்ப ஏன் வரி விதிக்க வேண்டுமென்பதற்குக் காரணமாக விரலுக்குத் தகுந்த வீக்கம் இல்லையா என்று கேட்டார்கள். அதே கேள்வியைத்தான் நான் திருப்பி அவரைக் கேட்க விரும்புகிறேன். நூற்று ஐம்பது ரூபாய்க்குள் கிஸ்தி கட்டுகிறவர்கள் 50 ரூபாய், 100 ரூபாய் என்று கடன் வாங்கியிருந்தால், 150 ரூபாய்க்கு மேல் கிஸ்தி கட்டுகிறவர்கள் ஆயிரம் ரூபாய், இரண்டாயிரம் ரூபாய் என்று தான் கடன் வாங்கியிருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பதைப் போலவே இவர்களுக்கும் பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியம் இல்லையா என்று கேட்கிறேன். விரலுக்குத் தகுந்த வீக்கம் இதில் இல்லையா!

“நீராரம்பப் பிரதேசத்தைப்பற்றிக் கூடக் கவலையில்லை. அங்கேயுள்ள விவசாயிகளில் ரூ. 50-க்கு மேல் கிஸ்தி கட்டுகிறவர்களுக்கு இந்தச் சட்டம் பாதுகாப்பு அளிக்காது என்று சொன்னாலும் பரவாயில்லை. ஆனால் காடாரம்பப் பிரதேசத்திலுள்ள விவசாயிகள் எல்லோருக்கும் இந்தச் சட்டம் பாதுகாப்பாக இருக்கவேண்டுமென்று செய்ய வேண்டுமாய் நான் சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எதற்காக ரூ. 150-க்குள் கிஸ்தி கட்டுகின்ற விவசாயிகள் கடன் தொல்லையில்லாமல் சுகமாக வாழவேண்டும்? ரூ. 150-க்கு மேல் கிஸ்தி கட்டுகின்ற விவசாயிகள் கடன் தொல்லையால் உள்ளம் துளைக்கப்பட்டு நொந்து மடியவேண்டுமென்று கேட்கிறேன். அவர்களும் இந்நாட்டு மக்கள் தான், இந்நாட்டுப் பிரஜைகள்தான், இந்நாட்டு விவசாயிகள்தான். ஆகவே சட்டத்தில் பாரபட்சம் காட்டாமல், காடாரம்பப் பிரதேசத்திலுள்ள எல்லா விவசாயிகளுக்கும் பாதுகாப்பு அளிக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். Welfare State என்று நிதி மந்திரி ஆண்டு தோறும் Budget பிரசங்கத்தில் சொல்கிறார். Socialist Pattern of Society என்று காங்கிரஸ் மகாசபை சமீபத்தில் முடிவுசெய்தது. இது எல்லாருக்கும் அல்லது ஒரு சிலருக்கு மட்டுமா?

“நேரமாகிவிட்டது என்பதற்கு அறிகுறியாக சபைத்தலைவர் மணி அடிக் கிறார்கள். ஆகவே நான் உட்கார்ந்துகொள்ளுகிறேன்.”

*SRI S. VADIVELU :—“கனம் உதவித் தலைவர் அவர்களே, கடன் வாய்தா மசோதாவில் உண்மையான விவசாயிகளுக்குப் பாதுகாப்பு இன்றைய தினம் அளிக்கப்படவில்லையென்று நான் முதலிலேயே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

“குறிப்பாக இன்றையதினம் உண்மையாக நிலத்தில் பாடுபட்டு உழைக்கக்கூடிய விவசாயிகள், விவசாயக் கூலிகளும், மேலும் வாரத் திற்கு நிலம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களும் விவசாயப் பண்ணை யாட்களும் தான். அவர்களுக்கு இந்தச் சட்டத்தில் பாதுகாப்பு அளிக்கப் படாதது மிகவும் வருந்தக்கூடிய விஷயமாகும். அவர்களுக்கும் பாதுகாப்பு அளிக்கும் வகையில் இந்த கடன் வாய்தா மசோதாவைத் திருத்தினால் ரொம்பவும் நல்லதாக இருக்கும். அவர்கள் எல்லோரும் இன்றையதினம் ஏராளமான கடன்பட்டிருக்கிறார்கள். கடன் கொடுத்தவர்கள் அவர்களுக்கு இழைத்துக்கொண்டிருக்கும் துன்பம் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. ஆகவே அவர்களுடைய கடன்களை எல்லாம் நன்கு பரிசீலனை செய்து நியாயமான கடன்களைத் தவிர பாக்கியுள்ள அநியாயமான கடன்களை அதாவது பொய்யாகவும், பலவந்தமாகவும் விவசாயிகளிடமிருந்து

14th February 1955] [Sri S. Vadivelu]

எழுதி வாங்கப்பட்டிருக்கிற பொய்க் கடன்களை உடனடியாக ரத்து செய்து விடவும் சர்க்கார் ஆலோசிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். பொறுக்குக் கமிட்டியாரும் இதைப்பற்றி ஆலோசிக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“ அடுத்தபடியாக மூன்று வருஷத்தில் மூன்று தவணைகளாக வாங்கியுள்ள கடன்களைத் திருப்பித்தரவேண்டுமென்று இந்த மசோதாவில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள தவணை காலம் போதவே போதாது. ஆகவே மூன்று வருஷத்திற்குள் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதை ஐந்து வருஷத்திற்குள் என்றோ அல்லது பத்து வருஷத்திற்குள் என்றோ திருப்பித் தரவேண்டுமென்றும், எல்லாக் கடன்களையும் என்பதை விட நியாயமான கடன்களை மாத்திரம் திருப்பித்தரவேண்டுமென்றும் இந்த மசோதாவில் திருத்தம் செய்யப்படவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

* DR. K. B. MENON :—“ Mr. Deputy Speaker, I am not inclined to congratulate the Government on the Bill that has been introduced even though there are certain changes therein which are an improvement upon the Act that is in force. The three important changes in the Bill as I see are payment in instalments, limitation of the amount and modification of the definition of ‘ agriculturist ’ in such a way to prevent non-agriculturists from taking advantage of the provisions of the Bill. Even in regard to these three improvements, I have my own doubts. With regard to payment in instalments, I do not know whether it is a real improvement for the simple reason that any Court would allow payment in instalments and the limitation of the number of instalments to three may perhaps offer an inducement to the Court to restrict the number of instalments to three. Relatively speaking, that is an improvement upon the old provision. With regard to the limitation of the amount, there are differences of opinion as have been expressed on the floor of the Assembly and I agree with them. With regard to the question of non-agriculturists taking advantage of the provisions of the Bill, I am afraid that that can be seen only when the Act comes into operation because the debtors are shrewd people who will always be on the watch to take advantage of any Act that the Government introduce. But that, of course, is not the fault of the Government. That is something which cannot be avoided. My real charge against the Government is that these kinds of Debt Relief Acts are no solution to the problem on hand. Debt Relief Acts are double-edged weapons which sometimes work to the disadvantage of the debtor and which sometimes the people take advantage of. I also feel that Debt Relief Acts are a negative approach to the problem of credit. It is a standing grievance that opportunities for the relief of the debtor are very inadequate and unsatisfactory. Government are giving this relief through two credit institutions, namely, the Co-operative department and the Reserve Bank. The Gorwala report which has been published in a standing confession of the failure of those efforts and shows to what limited extent the co-operative institutions and the Reserve Bank have been able to offer credit facilities. These institutions have been able to offer credit facilities only to the extent of three per cent.

4-20
p.m.

[Dr. K. B. Menon] [14th February 1955]

The Reserve Bank has been able to offer credit facilities to the extent of four per cent only. Thus, the credit facilities offered by these institutions are to the extent of only seven per cent. The remaining 93 per cent of the credit service is rendered by the private money-lenders. This is a serious situation indeed and the Government must carefully examine these two reports, namely, the Gorwala report and the report of the Reserve Bank. Both of them clearly go to show the present unsatisfactory position. I feel that we cannot solve the problem by these negative approaches and by passing such Debt Relief Acts. There is something seriously wrong. The Government are not able to meet the real needs of the people. They do not probably understand the psychology of the debtors. They have also not carefully considered the ways and means that are adopted by the private money-lenders. Unless and until they (the Government) are able to study the situation carefully and introduce certain changes in the credit system, I am afraid that the problem will remain unsolved and as long as that problem remains unsolved, agriculture can never make any progress in this country."

***SRI C. KANDASAMY :—**"கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கடன் சம்பந்தமான இந்தச் சட்டத்தைப்பற்றி நான் பேசும் போது கடன் பிரச்னைக்கும் தேசத்தின் நன்மைக்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்கிறதென்பதை கணக்கெடுத்துக்கொண்டு இந்த மசோதா கொண்டு வரப்பட்டதாக நான் நினைக்கவில்லை. சற்று முன்பு பேசிய கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ வி. பாலகிருஷ்ணன் அவர்கள் "இந்த மசோதாவினால் நன்மையும் இருக்கிறது தீமையும் இருக்கிறது, இரண்டும் கலந்திருக்கிறது" என்று சொன்னார். பாதிக்கின்று தாண்டக்கூடிய முறையில் இந்த மசோதா இருக்கிறதென்று நான் அப்பிராயப்படுகிறேன். ஏனென்றால், கடன் பட்டவருக்கும், கடன் வாங்கினவருக்கும் உள்ள ஒரு பிரச்னைதானே இது என்ற வகையில் சர்க்கார் இந்தப் பிரச்னையைப் பார்க்கக் கூடாது. கடன் பிரச்னையானது தேசத்தின் நலனையும் பாதிக்கக் கூடிய ஒரு முக்கியமான பிரச்னை என்பதை நாம் மனதில் கொண்டு இந்தப் பிரச்னைக்கு ஒரு பரிகாரம் காணவேண்டும்.

"கடன் கொடுத்தவர்கள் கூட தாங்கள் ஏதோ பணம் சம்பாதித்து விட்டோம், அது தங்கள் கையில் இருக்கிறது என்று நினைத்து வட்டிக்குக் கொடுத்து தங்கள் பணத்தை மேலும் மேலும் பெருக்கிக் கொள்ளுகிறார்கள். தங்களுடைய நன்மைக்காக மட்டும் பணம் வைத்திருக்கிறோம் என்று பார்த்தால் அதற்கு பரிகாரமே கிடையாது. நம் நாடு ஒட்டு மொத்தமாக முன்னேற வேண்டும். விவசாயிகள் நல்வாழ்வு வாழ வேண்டும், மக்களின் பண்பாடு உயரவேண்டும், தொழில் வளரவேண்டும் என்றெல்லாம் எல்லா கட்சியினரும் மத்தத்தினரும் பேசுகிறார்கள். அப்படிப் பார்க்கும்போது இந்தப் பிரச்னை பிரதானமாகத் தீர்க்கப்படவேண்டிய ஒரு பிரச்னையாகும். இந்தப் பிரச்னையை எப்படித் தீர்ப்பது, இந்த நாட்டிலுள்ள எல்லா தரப்பினருக்கும் எப்படி நன்மை ஏற்பட முடியும் என்ற வகையில் சிந்தனை செய்து காரியங்களும் நடத்தினால், இதற்குப் பரிகாரம் காணமுடியுமே தவிர கடன் கொடுத்தவர்களுடைய கண்ணோட்டத்துடனோ, கடன் வாங்கியவர்களுடைய கண்ணோட்டத்துடனோ அல்லது வக்கீல்கள் கண்ணோட்டத்துடனோ இந்தப் பிரச்னையை அணுகினால் உண்மையான நோக்கத்தைப் பூர்த்தி செய்ததாகாது.

"இன்றைய தினம் நாட்டை ஆளும் கட்சியாகிய காங்கிரஸ் கட்சி சென்ற காலத்தில் பொதுமக்களுக்குச் சொன்ன விஷயங்களை யெல்லாம் மறந்துவிட்டோம் என்று சொன்னால் அது சரி அல்ல. இவைகளை

14th February 1955] [Sri C. Kandasamy]

யெல்லாம் எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் ஏதோ புதிதாகக்கண்டு பிடித்துச்சொல்லக் கூடிய பிரச்னைகள் அல்ல. பல பேர்கள், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினர் அது தீவிரமான திட்டம் வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள் என்று கூறுகிறார்கள். இந்தத் தீவிரமான திட்டத்தை நாங்கள் சொல்லவில்லை. சென்ற காலத்தில் காங்கிரஸ்காரர்கள் கொடுத்திருந்த வாக்குறுதிகளை மறந்து விட்டால் அது எங்கள் குற்றமாகாது.

“கடன் சம்பந்தமாக காங்கிரஸ் கட்சி என்ன மனோபாவத்தைக் கொண்டிருந்தது என்பதை நாம் ரூபகத்தில் வைத்துக்கொண்டால் இந்தச் சட்டம் எப்படிக் கொண்டு வரவேண்டும் என்பதைப் பற்றி நாங்கள் சொல்லக்கூடிய ஆலோசனைகளைச் சர்க்கார் மறுக்க மாட்டார்கள், அதை எதிர்க்கவும் மாட்டார்கள். பைல்பூரில் காங்கிரஸ் கட்சி நிறைவேற்றிய தீர்மானம் என்ன? அதாவது,

‘A special tribunal should be appointed to enquire into this and all debts which are unconscionable and beyond the capacity of the peasants to pay should be liquidated. Meanwhile a moratorium should be declared and steps should be taken to provide cheap credit facilities.’

இதுதான் நீண்டகாலத்திற்கு முன்பு காங்கிரஸ், விவசாயிகளுடைய கடன் சம்பந்தமாக போட்டிருக்கக்கூடிய ஒரு திட்டம் என்பதை நாம் ரூபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். இன்றைய தினம் காங்கிரஸ் சர்க்கார் மேற்கொண்ட தீர்மானத்தை மறந்து விட்டு ஏதோ கிளர்ச்சி நடக்கிறது, விவசாயிகளுடைய கடனைக் குறைக்க வேண்டும், அவர்கள் திருப்பித்தர வேண்டிய கடனை ஒத்திவைக்க வேண்டும் என்ற பிரச்னையில் இருக்கிறது. ஆகவே இன்றிருக்கக்கூடிய நிலைமையில் அவர்களுக்கு ஏதாவது செய்யவோம் என்று கடமையை தட்டிக் கழிப்பதற்கு முயற்சி செய்யக்கூடாது.

“இந்த மசோதாவில் இருக்கும் நல்ல ஷரத்துக்களையோ இதனால் ஏற்படுகின்ற ஆதாயங்களையோ நான் மறுக்கத் தயாராக இல்லை. அதே சமயத்தில் அடிப்படைப் பிரச்னையில் ஒரு குறைந்த பசு பரிகாரம் காண்பதற்கு, கடன் பிரச்னை, தேசப் பிரச்னைகளில் ஒரு பகுதி என்று கணக்கிட்டு, தேசம் முன்னே எந்த அளவுக்கு உதவி செய்யவேண்டுமென்று நாம் பார்க்க வேண்டும். இந்த மசோதாவில் அதற்கான வழிவகை இல்லை என்பதைத் தான் நான் பார்க்க முடிகிறது. கடனைப் பற்றி நாம் சாதாரணமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தால் போதாது.

“1947-ம் வருஷத்தில் டாக்டர் பி. வி. நாராயணசாமி நாயுடு ஒரு அறிக்கையை சமர்ப்பித்திருக்கிறார். ஆந்திர ராஜ்யம் பிரிந்து போவதற்கு முன் சென்னை ராஜ்யத்தில் உள்ள விவசாயிகளுடைய கடன் நிலைமையைப்பற்றி அவர் சொல்லும்பொழுது 218 கோடி ரூபாய் கடன் பட்டிருந்ததாக அவர் சொல்லி இருக்கிறார். எஞ்சியுள்ள சென்னை ராஜ்யத்தில் உள்ள விவசாயிகளுக்குக் குறைந்த பட்சம் 150 கோடி ரூபாயாவது கடன் இருக்கும் என்பதை நாம் ரூபகத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். வருஷா வருஷம் 10 அல்லது 15 கோடி ரூபாய் வரையில் இந்த நாட்டில் இருக்கக்கூடிய விவசாயிகள், வட்டிக்காகச் செலவிடவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். ஏதோ 10 முதல் 100 ரூபாய் வரை பணத்தை வைத்துக்கொண்டு விவசாயிகளுக்குத் தேவைப் படும் சமயத்தில் குறைந்த வட்டிக்குக் கடன் கொடுப்பவர்களைப் பற்றி நான் இப்பொழுது பேசவில்லை. வட்டிக்கு விறுவதையே தொழிலாகக் கொண்டிருக்கும் கூட்டத்தைப்பற்றிதான் நாம் சிந்தனை செய்து பார்க்கவேண்டும். தேசத்தின் உற்பத்திக்கோ, நன்மைக்கோ எதுவும் செய்யாமல் உட்கார்ந்துகொண்டு பணத்தை வட்டிக்கு விட்டுச் சகவாழ்வு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் கூட்டம் ஒழிக்கப்படவேண்டும். அவர்களால் நாட்டுக்கு எந்தவிதமான நன்மையும் கிடையாது.

[Sri C. Kandasamy] [14th February 1955]

“கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீமான் பஞ்சாட்சரம் செட்டியார் பேசும்பொழுது குடியானவர்களுக்குப் பாதுகாப்புப் கொடுக்கக்கூடாது என்று சொன்னதைக்கண்டு நான் ஆச்சரியப்படுகிறேன். நிலத்தில் அக்கறை உடையவர்கள் என்று சொல்லும்பொழுது நிலத்தில் பாடுபடும் குடியானவர்கள் அல்லது குத்தகைக்காரர்களைத் தவிர வேறு யாருக்கு நிலத்தில் நேரிடையான அக்கறை இருக்க முடியும்? கொஞ்ச நிலம் வைத்திருப்பவர்கள், அதிக நிலம் வைத்திருப்பவர்கள் என்பது பிரச்சனை அல்ல. சாகுபடி செய்துகொண்டிருக்கக்கூடிய குடியானவர்கள் 10, 15 வருஷங்களுக்கு முன்பு ஒரு சில ஏக்கர் நிலங்களைச் சொந்தமாக வைத்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் தான். விவசாயம் செய்ததில் கட்டுபிடியாகாமல் கடன்பட்டு, கடன் பாக்கி அதிகமாகி விட்டதின்காரணமாக புரோதோட் எழுதிக்கொடுத்து தவிக்கும் குடியானவர்களுக்கு அரசாங்கம் ஏதாவது நன்மை செய்ய வேண்டும் என்ற வகையில் தான் நாம் இந்தப் பிரச்சினையைப் பார்க்க வேண்டும் என்று அவரை நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“விவசாயினுடைய வாங்கும் சக்தி அதிகரிக்க வேண்டுமானால், சமுதாயத்தில் முன்னேற்றம் ஏற்பட வேண்டுமானால், வியாபாரமும் தொழிலும் முன்னேற வேண்டுமானால் அவர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய கடன் சுமை குறைக்கப்படவேண்டும். ஞாயமான கடன்கள் கொடுக்க வேண்டிய விதம், சக்தி ஆகியவைகள் கணக்கிட்டு ஒட்டுமொத்தமாகப் பிரச்சினையைப் பரிசீலித்து நிரந்தரமாக இந்த நாட்டுக்கு நன்மை செய்யக் கூடிய சட்டம் வரும் என்று நான் எதிர்பார்த்தேன். கடன் பட்டிருப்பதைத் திருப்பிக் கொடுப்பதற்கு எதோ சில வருஷத் தவணைகளில் திருப்பிக்கொடுக்கலாம் என்று சட்டம் செய்துவிட்டால் மட்டும் போதாது. அதைப்பற்றி இப்போது நான் அதிகமாக விவாதிக்க வேண்டாமென்று நினைக்கிறேன். விளைபொருள்களின் விலைவாசியின் வீழ்ச்சி எந்த அளவுக்கு விவசாயிகளைப் பாதிக்கிறது, கடனைத் திருப்பிக்கொடுக்கக்கூடிய நிலையில் அவர்கள் இருக்கிறார்களா என்பதை யெல்லாம் கவனித்து கடன் வாய்தா சட்டத்தைக் கொஞ்சகாலத்திற்கு ஒத்திவைக்க வேண்டும். அதனிடையில் விரிவான வகையில் எல்லாக் கட்சியினருடைய அபிப்பிராயங்களையும் ஒன்று திரட்டி, அதன் பேரில் ஒரு விசாரணை நடத்தி, ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வர வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் தான் நாங்கள் கடன் ஒத்திவைப்புச் சட்டத்தை ஒரு வருஷத்திற்காவது குறைந்த பட்சம் விஸ்தரிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டோம். கடன் ஒத்தி வைப்பே இந்தப் பிரச்சினைக்குப் பரிசீலனை அல்ல என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். சர்க்கார் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களைக்கொண்ட ஒரு கமிட்டியைப் போட்டு அவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்தப் பிரச்சனை சம்பந்தப்பட்டு விஷயங்களையெல்லாம் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு இம்மாதிரியான ஒரு மசோதாவை சர்க்கார் கொண்டுவந்திருப்பது அவ்வளவு சரியல்ல. இந்த மசோதாவில் நல்ல அம்சங்களும் இருக்கின்றன. மூன்று வருஷ காலத்திற்குள் கடனைத் திருப்பித்தர வேண்டும் என்று சொல்லக்கூடிய வசதியை சர்க்கார் செய்து கொடுத்திருப்பது போற்றற்குரிய விஷயம் தான். ஆனால், அதே சந்தர்ப்பத்தில் சகல விவசாயிகளும் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள், விலைவாசி எந்த அளவுக்கு வீழ்ச்சி அடைந்து கொண்டிருக்கிறது, விவசாயிகளுடைய வாழ்க்கை எப்படிப் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது, கடனைத் திருப்பிக்கொடுக்க முடியாமல் அவர்கள் எப்படி கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள், என்பதையெல்லாம் நம் சர்க்கார் கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. யுத்த காலத்தில் விலைவாசிகள் ஏற்றமாக இருந்த காலத்தில் நிலப்பிரபுக்களின் கடன் சுமை 3 சதம் குறைந்திருந்தது. அதிகப்படியான நிலம் வைத்திருக்கிறவர்களுடைய கடன் குறைந்திருக்கிறது என்றும் மத்தியதர ஏழை விவசாயிகளுடைய கடன்கள் எல்லாம் ஏறி இருக்கிறது என்றும் டாக்டர் பி. வி. நாராயணசாமி நாயுடு கூறி இருக்கிறார். குறிப்பாக விவசாயத் தொழிலாளர்களுடைய கடன் சுமை 45 சதம் உயர்ந்திருக்கிறது. ஐந்து ஏக்கருக்குக் குறைவாக நிலம் வைத்திருக்கக் கூடிய விவசாயிகளுடைய கடன் 4 சத விசதம் உயர்ந்திருக்கிறது. யுத்த காலத்தில் விலைவாசிகள் உச்ச நிலையில் இருந்த சமயத்திலேயே கடன் சுமை இப்படி ஏறி இருந்ததென்றுசொன்னால்

14th February 1955] [Sri C. Kandasamy]

தற்சமயம் விலைவாசிகள் ஒன்றுக்குப்பாதி யாக சரிய ஆரம்பித்திருக்கும் போது கடன் சுமை எப்படி இருக்கும் என்பதை ஆராயவேண்டும். கடன் கொடுத்தவர்கள் ஷைலக் கைப்போல் கடனை வட்டியுடன் திருப்பித் தர வேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறார்கள். கொடுத்த கடன் திருப்பி கேட்கப்படுவது அரசியல் சட்டத்தில் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கக் கூடிய ஒரு ஜீவாதார உரிமை என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அது ஓரளவு வால்ஸ்தவமாக இருந்தாலுங்கூட தார்ப்பந்த நிலையில் நாம் கண்கொண்டு செய்யவேண்டும் என்பதில் எல்லா தரப்பினரும் அக்கரை கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் நான் இதைக்கூறுகிறேன்.

“இது விஷயமாக செலக் கமிட்டியில் நடந்த சில விஷயங்களை நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பாக எடுத்துக்காட்ட அவசியம் இருக்கிறதென்று நினைக்கிறேன்.

4-30
P.m.

“12½ சத விசிதம் வட்டியும், கடன் முதலில் எட்டிலொரு பங்கையும் கொடுத்துவிடவேண்டுமென்று சொன்னால் மொத்தக் கடனில் சுமார் நான்கிலொருபங்கு கொடுக்கவேண்டிய நிலைமை ஏற்படும். அப்படிப் பார்த்தும்கூட ஒரு வருஷ வட்டித்தொகை பாக்கியிருக்கும். இதே மாதிரியாகத்தான் மார்டோரியத்தில் ஒரு வருஷ பாக்கி கணக்குப்போட்டுப் பார்த்தால் நான்கில் ஒரு பங்காக இருக்கிறது. இதுதான் இன்று இருக்கக் கூடிய ஒரு நிலைமை. இதைப்பற்றி செலக் கமிட்டியில் நன்கு பரிசீலிக்க வேண்டும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இது வேடிக்கைக்காக சொல்வதல்ல, விளையாட்டுக்காகவும் சொல்லவதல்ல. கிராமங்களில் போய் பார்த்தால் தெரியும் விவசாயிகள் எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்று. ஒரு விவசாயி 50 ரூபாய் கடன் வாங்குவதாக இருந்தால் அவன் 100 ரூபாய்க்கு பத்திரம் எழுதிக்கொடுக்கவேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலையில் தான் இருக்கிறான். அவர்கள் சாகுபடி செய்வதற்காக அவ்விதமாக கடன் வாங்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. இந்த விதமாக வேலாதேவிக்காரர்கள் பணத்தைக்கூட்டி வாங்குவது அக்கிரமமாக இல்லையா? ஏதோ வாழ்வதற்காக கஷ்டத்தைப் போக்குவதற்காக விவசாயிகள் கடன் வாங்கினால் அவர்களை இந்த விதமாக மோசம் செய்கிறார்கள். இந்த மோசக்காரர்களை என் தண்டிக்கக்கூடாது என்று கேட்கிறேன். ஐம்பது ரூபாயை கையில் கொடுத்துவிட்டு 100 ரூபாய் என்று எழுத்து மூலமாக வாங்கினால் ஏழையின் கதி என்னவாவது. ஏழைகளுக்கு பணம் இல்லாததால் அப்படியெல்லாம் ஒன்றுக்கு இரண்டாக எழுதிக்கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இப்படி அவர்களை மோசடி செய்பவர்களை என் அரசாங்கம் சிறையில் அடைக்கக்கூடாது? ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியார் கொண்டு வந்தது தற்காலிக நிவாரணம் ஏற்படுத்துவதற்காக கொண்டு வரப்பட்டது. வாங்கிய கடனை ஒத்திவைக்க வழி ஏற்படுத்த இந்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. ஆனால் இப்பொழுது இருக்கும் சூழ்நிலை எப்படி இருக்கிறது. சாதாரணமாக கிராம பஞ்சாயத்துகளில் காங்கிரஸ்காரர்கள், கம்யூனிஸ்டுகள் மற்ற கட்சிகளும் அங்கு இருக்கிறார்கள். இவர்களை ஒன்று கூட்டி அங்கு இருக்கும் நிலைமையை பூரணமாக விசாரித்து ஜனநாயக ரீதியில் ஆலோசனை செய்து எந்த விதமாக கடனை தீர்ப்பதற்கு நிர்ணயிக்கவேண்டுமென்று முடிவு செய்யவேண்டும். இம்மாதிரியான பரிசாரம் ஜனங்களுக்கு நன்மை பழக்ககூடுமேயொழிய மற்றபடி இப்பொழுது கூறப்படும் மசோதாவினால் எதையும் செய்துவிடமுடியாது. கனம் மந்திரி அவர்கள் பதில் சொல்லும்போது இதற்கெல்லாம் விளக்கம் தரவேண்டும். ஏழை விவசாயிகளுக்கு நன்மை ஏற்படும்படியும், அவர்கள் வக்கீலுக்கும் கோர்ட்டுக்கும் பணம் செலவு செய்யும் வழக்கம் மாறவேண்டும். இப்பொழுது அவர்கள் இருக்கும் நிலைமையில் ஒரு வருஷத்திற்கு நான்கில் ஒரு பகுதியைக் கட்டச்சொன்னாலு கூட அவர்களால் கட்ட முடியாது. எந்த அளவுக்கு இந்த சட்டத்தினால் விவசாயிகளுக்கு நன்மை ஏற்படவேண்டுமோ. அந்த அளவுக்கு செலக்கமிட்டியில் நன்கு பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

[14th February 1955]

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, various points of view were expressed by hon. Members on this Bill and, as I dreaded, some hon. Members went far beyond the scope of the Bill. They wandered far and wide and touched upon topics like the Planning Commission—what it ought to do and what it ought not to do—the rural credit system and so on. They explained how the incidence of indebtedness in the countryside should be reduced and also referred to the rising and falling price levels, and wanted something to be done to check the falling price level. They further wanted, Sir, that the benefit of this Bill should be extended even to workmen getting four rupees and five rupees daily as wages. Reference was also made to the system of ‘double bonds’ in money-lending and so many other things. I must frankly submit that this poor Bill cannot be the panacea for all these evils. We have to contend against them, of course, but this Bill cannot remedy all those evils. Now, Sir, let me deal with the criticisms made by hon. Members one by one. Reference was made to the 1938 Act where it was sought to scale down the debt. But even when the Temporary Relief Bill was brought in the year 1954, it was categorically pointed out that under that Bill it was not attempted to scale down debts as such but only to give a sort of breathing time to the ryot so that he can have some interval, during which he can make some money by reason of a good season and pay back the debt. So hon. Members should not go on harping on the point that this Bill does not attempt at scaling down the debt.

“ Reference was made to prices. What has this Bill to do with prices? Prices are governed by so many factors. We cannot do anything in this Bill to control prices. Price is not only a State affair, but it is an All-India affair also. This Bill cannot touch even the fringe of that question.

“ As regards labourers and others, I have already said they cannot come under the purview of this Bill because the main object of this Bill is to protect agriculturists and not others. In respect of protecting agriculturists we took a liberal view in the Act of 1954 in order to avoid any litigation or any question of inquiry, etc., and said that any body could come under the term ‘agriculturist’ excepting those who have paid income-tax. But in the actual working of it we saw many people, rich people, taking advantage of it and not paying their debt. Such a thing was not expected but it happened. That is why Government have now taken steps to restrict the definition of the term ‘agriculturist’.

“ Sir, as regards, the appalling prevalence of debts in our country, it is an admitted fact. Some hon. Member said it was about 200 crores of rupees. Some others said it was more. Yesterday or day before yesterday, it was disclosed in the newspapers that in India about 150 crores of rupees are spent on jewellery alone for bedecking the brides in marriages. The turnover in this respect alone is about 600 crores of rupees a year. Our country is accustomed to certain ways of spending money not only on jewellery

14th February 1955]

[Sri M. A. Manickavelu]

but on so many other ceremonies, essential and non-essential. So the debts in our country mount up. For that the remedy cannot be sought in this poor Agriculturists Indebted Relief Bill. We will have to do it by other measures and reform society. We cannot do that by this Bill. It is admitted that rural indebtedness is very great. Therefore other steps should be taken to remedy that. Already the Government in consultation with the Reserve Bank of India are trying to take steps to alleviate the distress caused on account of this appalling debt. This Bill cannot be of any help in these matters.

“ Sir, the double bond system was referred to by the hon. Member coming from Veda sandur. His description of the evils of that system was very graphic. I also know that. That is in vogue for a long time. As a lawyer, I have handled cases of that sort. Where only hundred rupees were lent, promissory notes have been taken for two hundred rupees. Some people are very anxious to get money and therefore they fall a victim to this kind of transaction. This is not a new thing. I know this has been prevailing even 30 years ago. I have personal experience of these things. Therefore, there is no useful purpose served by going on mentioning it and even exaggerating it. Whatever rules or whatever Acts we may pass, people always find means to circumvent them. However much we may try to stop it, still there will be some loophole somewhere in the Act and people will take advantage of it. From that the hon. Member should not jump to the conclusion that everything is wrong. Simply because in a particular department or service, some people take bribes, we cannot say every one in the whole administration is taking bribes. On this we cannot infer that in every loan transaction, there is this double bond system.

“ Sir, very severe criticisms were offered in respect of this measure. As I was thinking over them, an instance came to my mind. In my home town, there are two good friends of mine. One is a good man. Though he is not very rich—he is moderately well-to-do—he used to give donations for good causes. The other gentleman is very rich but he won't give anything at all to such causes. Therefore, all people used to rush to the man who though not rich gave with a good heart donations for good causes. People never used to approach the other man because he flatly refused to give anything to any cause. Therefore people went to the man who used to give and pestered him. Similarly this Government here have brought forward this Bill taking into account the hardship of the people caused by bad seasons. They brought in only a temporary relief measure. It was specifically called a temporary relief measure. When we introduced the Bill we said that it was intended only for a period of one year. There is the pent up force of the creditors waiting. If we lifted this protection, suddenly all these creditors will rush in and file suits. The protection given would be rendered useless. It would have been worse than not having given them any protection at all. Therefore Government

[Sri M. A. Manickavelu] [14th February 1955]

thought that some more time should be given to the debtors, that these debtors should not be made a prey to the creditors. That is why we have brought in this Bill. Now, hon. Members complain 'You have not done this; you have not done that'. I would like to ask: 'What is it that has been done to such debtors in the neighbouring States like the Andhra State, the Travancore-Cochin State, Mysore and other States?'. No such measure has been brought at all in other States. Only in our State we have brought in this measure having regard to the difficulties experienced by the agriculturists. The same difficulties are experienced in other States also by the agriculturists. But they have not brought in such a measure as this. Simply because we have done this, like the man who gave donations was pestered by the people for more and more donations, hon. Members ask the Government: 'Why don't you do this; why don't you do that and all that'. The world is like that, human nature is like that. Only when a man is good, tolerant, yielding, giving something, he is made to give more. Generally people do not approach those who do not give anything at all. Hon. Members asking this Government to do more and more is like that. I submit the scope of the Bill is limited. We cannot do anything more than giving this much facility of allowing the people to pay their debts in certain instalments.

"What is the provision that we have made in respect of repayments of debts? The provision is that any debtor who has to pay a debt will be absolved from a vexatious suit and things of that sort, if he pays all the arrears of interest and one-eighth of the principal within three months and the balance in three annual instalments. Only the first payment has to be made within three months from 1st March that is before the end of June. Therefore ample time is granted to the debtor to find the money and pay back his debt. If the Government did anything more, it would rudely interfere with the credit system of our country. Hon. Members already expressed and now also express that the rural credit system has been rudely shaken and people have begun to feel nervous when they think of lending money. Government also feel that the rural credit system should not be jeopardized, and people should not become nervous about lending money because such a state of affairs will affect the people much more seriously. As was said by some hon. Member, this has really affected rural people. People who really wanted some money could not get it because the rural credit system had a rude shock. Therefore, Government had to bear that also in mind. They had also at the same time to bear the interests of the poor ryots. Now taking the interests of all concerned, Government have arrived at the golden mean and have brought forward this measure which I hope will satisfy both the creditors and the debtors. It gives ample time to the debtor to pay back his debt without any vexation. The creditors also will get their money in course of time.

"So, Sir, I submit this is really a very good measure which does not affect any particular section very seriously. Some hon.

14th February 1955] [Sri M. A. Manickavelu]

Member said it is a political stunt. I do not know where the hon. Member senses the political stunt in this Bill. This is a simple proposition. The ryots were in difficulties. The Government have therefore come forward to do something of a temporary nature. There is no political stunt at all in this Bill. Then, the hon. Member from Tirunelveli, Sri Arumugham wanted that the chit fund should be exempted from the provisions of this Bill. His point is that the persons who conduct the chit fund collect money from the members for 12 or 20 months or whatever period it is, and they have to pay the whole amount in a lump sum every month to a particular man who bids it. They can do it only when the amount due is collected from the members. If it is not collected from the members from whom the amount is due and if they take shelter under this Bill, the conductors of the chit will find it very difficult to pay it to that particular man. So, his argument is that it not only affects persons who run chit funds but also affects the prospective bidders who also want money. Sir, we can look into that aspect of the question at the Select Committee stage and see what can be done in the matter. If it is reasonable, we shall provide proper safeguards for that purpose.

4-50
p.m.

“ Then, Sir, a view has been expressed by an hon. Member that if the stipulated instalment is not paid within the time allowed in this Bill, whether there will be a penalty in the sense that the entire unpaid amount would be collected from the debtor. It is not the intention of the Government to do so. If that part of the Bill is not clear, we shall make it clear. The idea and the intention is that if the first instalment is not paid within the time allowed, the first instalment alone shall be collected and not the entire amount. The second instalment is due only in the second year and the third instalment in the third year. So, it can be collected only in instalments and not the entire amount at one time. It is not like a transaction, where if a particular payment is not paid within the time allowed, the whole amount has to be paid.

“ My hon. Friend, Sri Panchaksharam asked to-day, as he did the other day, why the Government and the co-operatives alone—they are also creditors—should be exempted from the provisions of this Bill? Well, I know he has something to do with co-operative societies but that should not make him forget, what the exact object of the Government is in respect of this matter. The Government and the co-operative societies collect money for a good purpose. What is the purpose? I can just give an illustration. Take the coconut tree. The coconut tree takes water direct to its head and then gives it in the form of coconuts. So also the Government and the Co-operative Societies collect whatever money is available and give it back to the people in the form of loans and other useful ways. Therefore, there is a vast difference and we cannot bracket the Government and the Co-operatives with the ordinary creditors. I admit that even among ordinary people there are persons like coconut trees who will lend money. In the majority of cases, people will not lend money and only a few persons will lend it. But it is

[Sri M. A. Manickavelu] [14th February 1955]

different in the case of the Government and the Co-operative Societies. The main object of the Co-operative Society is to raise money for the people and, therefore, there is no point in the objection raised by my hon. Friend, Sri Panchaksharam.

"Then the hon. Member, Sri Ratnam, traversed a very wide ground, made so many allegations and finally did not suggest anything in particular. He said that something should be done by the Government for indebted agriculturists. But I must tell him that the object of this Bill is not to give subsidy to the people who want money. Perhaps he thinks that this is like the well subsidy scheme. But this Bill is not like the subsidy scheme. This Bill is intended only to relieve people of their difficulties which they have had to undergo on account of continuous bad seasons. We want to give some respite to them to get out of their difficulties and we gave one such respite. Now, we find that it is not sufficient and we have to extend the life of the Bill a little more but in a different form.

"Sir, much criticism was made about lawyers. Not only here but even in public platforms, dramas, stages and elsewhere poor lawyers come in for criticism. I was also a lawyer but do not know why they come in for criticism. As pointed out by the hon. Member, Sri Daivasigamoney, lawyers are doing very good and useful work. They do a lot of social work also. If at all any section in the society was instrumental in getting freedom for our country, it was the lawyer section. So, in many ways they have been useful to the public. Simply because some lawyers misbehave, we cannot criticise the whole profession as such. I know very many good lawyers who, without taking any fees, conducted cases for poor litigants. Therefore, the wholesale condemnation of lawyers is not right.

"As regards the suggestions and criticisms made by the lawyer Members of this House, I do not want to deal with them now. They are all legal and intricate points. They should all be taken up for consideration at the Select Committee stage and I do not propose to touch upon those points now.

"Now, I have come very nearly to the end of my speech. With regard to the limit of Rs. 5,000 fixed in the Bill, I may say that a creditor who is worth Rs. 5,000 and less must not be prevented from collecting his dues. That limit was fixed with a good motive. There was criticism and objection from very small money-lenders, among whom many were women and widowers. People wanted such a provision in this Bill. But, of course, lawyers asked, "How are we going to find out whether a man is worth Rs. 5,000 or Rs. 10,000? There will be difficulty in finding it." They take only the border cases. But we can very easily find out whether a man is worth Rs. 5,000 or Rs. 10,000. The difficulty will arise only in border cases. Always there will be trouble in border cases, just as there will be trouble in the border areas in States, but it cannot be helped. The majority of cases will be clear cases and there will be no difficulty about that. In a legislation we cannot provide for every little

14th February 1955] [Sri M. A. Manickavelu]

thing. We must give some margin for border cases and it cannot be helped. With these words, I request the House to pass the Motion before the House."

MR. SPEAKER :—" The question is—

' That the concurrence of the Legislative Council be obtained for setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 24 members (16 members of the Assembly and 8 members of the Council) to consider the Madras Indebted Agriculturists (Repayment of Debts) Bill, 1955, and that the following members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee :—

- 1 The Hon. Sri M. A. Manickavelu.
- 2 The Hon. Sri C. Subramaniam.
- 3 Sri K. Rajaram.
- 4 „ M. Muni Reddy.
- 5 „ N. Mounaguruswamy Naidu.
- 6 „ K. Ishwara.
- 7 „ A. Appu.
- 8 „ V. R. Nagarajan.
- 9 „ V. S. Chinnaswamy.
- 10 „ T. C. Narayanan Nambiar.
- 11 „ C. Kandasamy.
- 12 „ K. M. Seethi Sahib.
- 13 „ M. P. Subramanyam.
- 14 „ P. Kandaswamy Gounder.
- 15 „ M. Manickasundaram.
- 16 Dr. K. B. Menon.' "

The motion was put and carried.

IV.—ANNOUNCEMENT BY THE HON. SPEAKER *RE* NOMINATION OF MEMBERS TO—

MR. SPEAKER :—" There are a number of Committees to be nominated by me and I want to announce the names of the Committee now.

(1) BUSINESS ADVISORY COMMITTEE:

" Under rule 188, I nominate the following hon. Members to be Members of the Business Advisory Committee :—

- 1 The Hon. the Speaker (*ex-officio* Chairman).
- 2 The Deputy Speaker (Sri B. Bakthavathsalu Naidu).
- 3 The Hon. Sri C. Subramaniam (Leader of the House).
- 4 The Hon. Sri M. A. Manickavelu.
- 5 Sri K. Rajaram (The Government Whip).
- 6 „ M. Kalyanasundaram.
- 7 „ S. Swayamprakasam.